கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-அ.] சாதாரண-௵ ஆனி௴. [பகுதி-அ.

தொல்காப்பியத்துக்கண்ட பழைய வழக்குகள்.

இக்காலத்து வழங்கும் தமிழ்நூல்களிலே, பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்து விளங்குவது தொல்காப்பியமென்னும் இலக்கணநூலே என்பது அறிஞர்க்கெல்லாம் ஒத்ததுணிபாம். பன்னிருபடலமுதலிய இலக்கணங்களும் இந்நூலோடொத்த பழமையுடையவேனும், அவை நம் காலத்தில் அருகியதேயன்றி, தொல்காப்பியம் போன்ற அத்துணைப் பெருமைக்குரியனவல்ல. "ஆனாப் பெருமை அகத்திய னென்னும்—அருந்தவ முனிவ னாக்கிய முதனூல்-பொருந்தக் கற்றுப் புரைதப வுணர்ந்தோர்—நல்லிசை நிறுத்த தொல்காப்பியனும்" எனப் பன்னிருபடலப் பாயிரத்தும், "கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித்—தோமின் றுணர்தல் தொல்காப் பியன்றன்—ஆணையின் தமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே" எனப் பல்காப்பியத்தும் தொல்காப்பியமுனிவர் புகழப்பட்டிருத்தலே அவரது பழமைபெருமைக்குத் தக்கசான்றாம். இடைச்சங்க நாளிலிருந்த நூல்களெல்லாம் இறந்தொழியவும், இந்நூல்மட்டும் இன்றுவரையும் நின்று நிலவுவது தமிழணங்கு செய்த தவமேயன்றோ. தொல்காப்பியத்தின் காலம்வரலாறு முதலியவற்றைப்பற்றி நம்மால் அறியக்கிடப்பவை மிகச்சிலவேயாயினும், கடைச்சங்கத்தார் நாளிலே இறந்தொழிந்த வழக்குகளும் மரபுகளும் பலவாக இந்நூலிற் காணப்படுதலை நோக்கும்போது, இதன் தொன்மைப்பெருமையும் தமிழ்மொழியின் பண்டைமாட்சியும் நன்கு விளங்குகின்றன. கடைச்சங்கநூல்

களினும் வழங்கப்பெறாத் தமிழ்வழக்குகளே தொல்காப்பியத்துக் காணப்படுவனவாயின், இக்காலத்தில் வீழ்ந்தனவாக அந்நூலிடை எத்தனை வழக்குகள் இரா? இங்ஙனம் எண்ணிறந்த வழக்குகளும் மரபுகளும் வீழ்ந்தமை பற்றியன்றே, நன்னூல் சின்னூல் முதலிய இலக்கணங்கள், காலத்துக்குத்தக்க கோலத்தோடு தோன்றுவனவாயின. ஆயினும், கடைச்சங்ககாலத்தும் அதன் பிற்காலத்தும் வீழ்ந்த தொல்காப்பியவழக்குகளும் மரபுகளும், பழந்தமிழ்மக்கள்கொண்ட முறையை நமக்கறிவித்து இன்பம் பயப்பதோடு, சரித்திரவாராய்ச்சி செய்வோர்க்கும் மிகப்பயன்படுவதாதலால், அவற்றுள் யான்தெரிந்துகொண்ட சிலவற்றை இவ்வியாசத்துக் குறிப்பிடலாயினேன்.

மெய்ம்மயக்கம்.

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் நூன்மரபியலில், தனிமெய்கள் பிறமெய்களோடு மயங்கும் மயக்கத்தில், ஞநமவ என்ற எழுத்துக்கள் யகரத்துடனும், மகரம் வகரத்துடனும் மயங்குமென்பதை உணர்த்தற்கு:—

“ஞநமவ வென்னும் புள்ளி முன்னர்
யஃகா னிற்றல் மெய்பெற் றன்றே”
“மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்.”

என்ற சூத்திரங்கள் வருகின்றன. உரையாசிரியர் முதலாயினார், இம்மெய்ம்மயக்கங்கள்—உரிஞ்யாது பொருந்யாது; வரும் வண்ணக்கன் என்றல்லது ஒரு மொழிக்கண் வாராமைகண்டு அவை இருமொழிக்கண்ணே மயங்குவனவாகக் கொண்டார். ஆனால், நச்சினார்க்கினியர்—இருமொழி புணர்தற்குப் புணரியலென்று வேறோர் இயல்கூறி, அதன்கண் ஆசிரியர் ஈறுகளை எடுத்தோதிப்புணர்ப்பராகலின், மெய்ம்மயக்கங்கூறும் ஈண்டு அவ் விருமொழிப்புணர்ச்சி காட்டுதல் கூறியது கூறலாம்—என மறுத்து ஒருமொழிக்கண் வந்தனவே இம்மெய்ம்மயக்கங்களென்றும், “இங்ஙனம் ஆசிரியர் சூத்திரஞ் செய்தலின், அக்காலத்து ஒருமொழியாக வழங்கிய சொற்கள் உளவென்பது பெற்றாம். (உதாரணங்கள்) இக்காலத்திறந்தன” என்றும் எழுதினார். இவர் கருத்துப்படி, தான்யம், சம்யக், பவ்யம் முதலிய வடசொற்கள்போலத் தமிழ்ச்சொற்களும் தொல்காப்பியர் காலத்து வழங்கியவாதல் வேண்டும். இவர் கூறியவாறு, அச்சொற்களின் வழக்கத்

தைப்பற்றிய உண்மைநிலை இப்போது தெரியவில்லையேனும், ஆராய்ச்சிக்குரியவாதலின், ஈண்டுக் காட்டப்பட்டன.

மொழிக்குமுதலாகாத எழுத்துக்கள்.

தமிழ்மொழியில், "பன்னீ ருயிருங் கசதநபமவய-ஞஙவீ ரைந் துயிர் மெய்யு மொழிமுத" லாகுமென்பது பிரசித்தம். இவற்றுள் வயஞங என்ற எழுத்துக்களொழிந்தவை, எல்லாவுயிர்களோடுஞ் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலாக இப்போது வழங்குகின்றன. இங்ஙனம், மொழிமுதல்வரும் எழுத்துக்களுள் ஒன்றான சகரம், தொல்காப்பியர் காலத்தில், அ ஐ ஔ என்னும் மூன்றுயிர்களோடும் சேர்ந்து வழங்கினவல்ல என்பது—

"சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே
அஐ ஔவெனு மூன்றலங் கடையே"

என்னும் மொழிமரபுச்சூத்திரத்தால் தெரியலாம். "கடிசொ லில்லைக் காலத்துப் படினே" என்ற எச்சவியற் சூத்திரவுரையில் நச்சினார்க்கினியரும்—"சட்டி, சள்ளை, சமை எனவும், "சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பவே" (நாலடி அவையறிதல்-௬.) "தையலாய் சமழாதுரையென்றதே" (சீவகசிந்-குணமாலை-௧௫௦) எனவும் சகரம் மொழிக்கு முதலாக வந்தவாறு காண்க. இவை "சகரக்கிளவியும்....... கடையே" என ஆசிரியர் விலக்கலின், அக்காலம் மொழிக்கு முதலாகாது விலக்கிய சகரம் பிற்காலத்து வழங்கியதாயிற்று. ஞெண்டென்பது ஞண்டாய்ப், பின்னர் நண்டாயிற்று"—எனக்கூறுதல்காண்க. இவற்றால், "சமன்செய்து" (௧௧௮) "சலத்தாற் பொருள்செய்து" (௬௬௦) "சலம்பற்றி" (௯௫௬) எனத் திருக்குறளினும், "மன்பதை சவட்டுங் கூற்ற முன்ப" எனப் பதிற்றுப்பத்தினும் (௮௪) பிறசங்கச் செய்யுள்களினும் சகரமுதலாகவருமொழிகள் வழங்குவது, தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு அவை பெரிதும் பிற்பட்டவை என்பதை நன்கு குறிக்கவல்லது.

சுட்டு முதலாகிய இகரவிறுதிச் சொற்கள்.

தொகைமரபில், இடப்பொருளுணர்த்தும் இகர ஐகாரவீற்று இடைச்சொன் முடிபு கூறும் சூத்திரத்தில் (௧௭) "சுட்டுமுதலாகிய இகரவிறுதியும்" என்புழி, சுட்டெழுத்தினை முதலாகவுடைய இகரவீற்று இடைச்சொற்களை ஆசிரியர் குறிப்பிட்டார். அவை—அதோளி, இதோளி, உதோளி

என்பன. அதோளி - அவ்விட மென்னும்பொருட்டு. இச்சுட்டு முதலாகிய இகரவிறுதிச்சொற்கள், கடைச்சங்கத்தார் காலத்தேயே வழக்கு வீழ்ந்தன என்பர் பேராசிரியர்; அவர் எழுதுவன:—"ஒருகாலத்து வழங்கப்பட்டசொல் ஒருகாலத்து வாராதாகப் பொருள் வேறுபடுதலுமுடைய; அதோளி, இதோளி, உதோளி எனவும் குயினெனவும் நின்ற இவை ஒருகாலத்துளவாகி இக்காலத்திலவாயின; இவை முற்காலத்துளவென்பதே கொண்டு வீழ்ந்தகாலத்துஞ் செய்யுள் செய்யப்படா. அவை ஆசிரியர் நூல்செய்தகாலத் துளவாயினும் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து வீழ்ந்தமையிற் பாட்டினுந் தொகையினும் அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு செய்யுள் செய்திலர், அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கண மாகலினென்பது" (செய்யுளியல்-௮௦.) எனக் கண்டுகொள்க.

"சுட்டுமுதலாகியபெண்டென் கிளவி."

இவ்வாறே, தொல்காப்பியனார் பெயரியலில், உயர்திணைப் பெயர்களிவை எனவுணர்த்தும் சூத்திரத்திலே (௯), "அவைமுதலாகிய பெண்டென் கிளவியும்" என்றார். அவை முதலாகிய என்பது சுட்டெழுத்துக்களை முதலாகவுடைய எ - று. அச்சுட்டைமுதலாகவுடைய பெயர்கள்:—அப்பெண்டு, இப்பெண்டு, உப்பெண்டு என்பவை. இதனால் தொல்காப்பியனார் காலத்தில், சுட்டொடுகூடிய பெண்டென்னும் பெயர், வழக்கு மிகுதியாக விருந்ததென்பது விளங்கும். நச்சினார்க்கினியரும் "தொல்காப்பியனார்காலத்து (அப்பெண்டெனச்) சுட்டொடு வழங்கிய சொல்லே, "கடிசொல்லில்லை" என்பதனால் (இக்காலத்து) பெண்டென நின்றது" என்றார்; ஆனால் "வண்டும் பெண்டும்" (எழுத்ததிகாரம் - ௪௨௦) "பெண்டென் கிளவிக்கு" (௸ ௪௨௧) எனத் தொல்காப்பியனாரே வழங்கலின், அவர்காலத்து அப்பெண்டு, பெண்டு என்ற இருவழக்குகளும் உயர்திணைப் பெண்பாற்கு உளவெனத் தெரிகின்றது.

(தொடர்ச்சி)

பத்திராசிரியர்.

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியஸ்வாமிகளது

மணிரத்தினமாலை.

முன்னுரை.

இந்த 'மணிரத்தினமாலை' என்னும் கிரந்தமானது சுலோக பூர்வமாக உள்ளது. சிஷ்யன் குருவினை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக கேட்குமுகமாக ஸ்ரீ சங்கராசாரியசுவாமிகளாற் செய்யப்பட்டது. அதிலுள்ள நன்னெறியினையும் சிவஞானபோதத்தினையும் சகலரும் அறிந்து ஆனந்தமடையும்பொருட்டு, இமயமலைச் சாரலிலுள்ள மாயாவதிமடத்தாரால் 'பிரபுத்தபாரதா' வென்னும் மாஸிக சஞ்சிகையில் வெளிவந்தபடி எழுதப்பட்டது.

1. ஹே! கிருபாசமுத்திரமான குருவே! இப்பொழுது நான் கரையற்ற சம்சாரமாகிய சமுத்திரத்தில் மூழ்கப்போவதால் அதனைக் கடக்கக்கூடிய வழியொன்றுமில்லையோ அதனைச் சொல்லீரோ? இந்த சமுத்திரத்தைக் கடக்கக்கூடியது விசுவேசுரனது பாதாம்புயமான கப்பலைத்தவிர்த்துவேறு இன்று. நீ யதனைப்பற்றுவாயாக.

2. யார் பந்தப்பட்டோர், பந்தமில்லார்யார்? விஷயாதிகளில் மனதைப்புகவிட்டோனும், இவ்வுலகவாழ்க்கையில் விரக்தியுடையவனுமாவர். பெரும்பயங்கரமான நரகம் யாது? ஒருவனுடைய சரீரமே. மோக்ஷமெது? புலநுகர்ச்சியை விரும்பும் இச்சையைக் களைதல்.

3. பிறப்பிறப் பெனும் பாசத்தை யறுக்கக்கூடியதெது? அறிவுடன்கூடிய ஆத்மபோதம். (மோக்ஷம்) அதாவது பாசநீக்கத்திற்கு வழி எது? வேதாகமங்களிற் கூறப்பட்ட அப்பதிதான். நரகத்தில் நிச்சயமாய்க்கொண்டுவிடுவதெது? ஸ்திரீகளைக்காமாகாரணாய்ப் பார்ப்பது; இதற்குமாறாக நிச்சயமாய் மோக்ஷத்திற்சேர்ப்பது எது? அஹிம்சை.

4. சாந்தியுடனிருப்பவர்யார்? யார்பதியினையறிந்து நிஷ்டைகூடிவிடுகின்றனரோ அவர்களே. யார்விழிப்புடனிருப்பவர்? அசித்து சித்தினையறிந்து அதனை நாடுபவர்கள். பகைவர்யார்? ஐம்புலன்களே. நண்பர் யார்? அவ்வைம்புலவேடரைச் சரிவர அடக்கியாளுவோமாயின் அவைகளே.

5. ஏழையினும் கடையர் யார்? யாருக்கு புலநுகர்ச்சிப் பற்று அதிகமோ அவரே. லக்ஷ்மிகடாட்சமுடையவன்யாவன்? எவனுக்குத் திருப்தி இருக்கின்றதோ அவனே; பிராணன் இருந்தும் இல்லாதவர் யார்? யாருக்கு சக்தியிருந்தும் அதனை பிரவர்த்திக்கவிடாமற்றடுக்கின்றனரோ அவர்; ஜீவனுக்கு அமிர்தத்திற்குச் சமானமாக இருப்பவர் யாவர்? இச்சை நீங்கினவர்.

6. எல்லோரையும் அமிழ்த்தக்கூடிய பாசக்கயிறு எது? நான் எனது என்னும் எண்ணம். மதுவைப்போன்று உன்மத்தனைச்செய்யக்கூடியதெது? மங்கையினிடத்துண்டாயகாமம்; உண்மையில்கண்ணிருந்து மிழந்தோர்யார்? காமக்குரோதத்தால் மூடப்பட்டவர்; இறப்பாவது யாது? நாமஅழிவு.

7. குருயார்? பிரயோஜனப்படக்கூடியவைகளை போதிப்பவர். சிஷ்யன்யார்? குருபக்தியிற்சிறந்தவன்; அதிகமாக நீண்டகாலம் துன்பப்படுத்தும் வியாதி எது? பிறப்பிறப்பு; ஹே குரோத்தமா, இவற்றிற்கு பரமௌஷதம் யாது? நித்யாநித்தியவஸ்து விவேகம்.

8. பூஷணரத்தினமாய் விளங்குவதெது? நற்குணம்; ஸ்தலங்களில் மேலானது எது? சுத்தமனம்; இவ்வுலகத்தில் நீக்கவேண்டிய வஸ்துக்கள் எவை? காமார்த்தம்; எப்பொழுதும் சிந்திக்கவேண்டிய பொருளெது? கிரந்தங்களினும் குருவினிடத்தும் அறிந்தது.

9. பிரமத்தை அநுபவித்தற்குரிய சாதனங்கள்யா? சாதுசங்கம், தன்னடக்கம், விவேகம், திருப்தி இவைகளையுடையோரது பழக்கம்; நல்லொழுக்கமுடையோர்யார்? அநித்தியவஸ்துக்களின் பற்றற்று நித்தியமாயுள்ள சிவத்தினிடத்து பற்றுதலுடையோர்.

10. ஜீவன்களைப்பீடிக்கும் ஜ்வரம் எது? கவலை; மூடன்யார்? நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகமில்லாதவன்; நான் செய்யவேண்டிய சற்கருமங்கள்யா? சிவபெருமானையும் மகாவிஷ்ணுவையும் அநவரதமும் சிந்தனைசெய்தல்; வாழ்வென்பது என்? பிறஹிம்சை என்பது செய்யாமல் வாழ்வது.

11. உண்மையான கல்வியென்பதெது? கற்றதனாலாயபயன் வாலறிவன் நற்றாடொழல்; போதம் என்பதென்ன? எவ்விதமான பாசங்களினின்றும் நீக்கம்; லாபங்களிற்சிறந்ததெது? ஆன்மாவையறிதல்; இவ்வுலகைஜயித்தோர்யார்? தன்மனதைஜயித்தவர்கள்தாம்.

12. சூரர்களிற் பெரியோன்யார்? மன்மதபாணங்களை இலக்ஷியஞ்செய்யாதவன். மஹா ஞானியென்றும், சாந்தமூர்த்தியென்றும், நடுநிலைமை தவறாதவனென்றும் சொல்லக்கூடியவர்யார்? ஸ்திரீகளைக் கண்டும் அவர்களிடம் மையலைமறந்தவன்.

13. விஷங்களிற் கெடுதியுள்ள விஷமெது? விஷயநுகர்ச்சிக்குடையவை; யார் எக்காலத்தும் துன்பமுடையவர்? ஐம்புலன்செல்வழி இன்பமடைய விருப்பமுள்ளவன்; எந்த ஜீவன் அநுக்கிரகமுடையது? பிறர்நன்மையையே நாடுபவன்; யாருக்கு உலகம் பூஜ்யதை செய்யவேண்டியது? தத்வநிஷ்டையுடையவருக்கு.

14. எந்தவகை ஆபத்துவந்தபோதிலும் நல்லறிவாளன் செய்யக்கூடியதெது, எவ்விதத்திலும் செய்யவேண்டியதெது? மிதமற்ற ஆசையை நீக்கியும் பாபகார்யங்களைச் செய்வதினின்றும் விலகவும் வேண்டும்; வேதாகமங்களையோதி அதிலுள்ளபடி ஒழுகவேண்டும். உலக வியாபாரத்திற்கு மூலம் எது? அறியாமை.

15. இருடிகளிலுயர்ந்தோர் யார்? அருவருக்கத்தக்க சிற்றின்பத்தினால் மோசம்போகாதவன்; மனிதனுக்கு பெரியவிலங்காயிருப்பதெது? மனைவி; பிரதிக்ஞைகளிற் சிறந்ததெது? எல்லோருக்குந் தைந்யனாகவிருப்பது.

16. யாவராலும் அறியமுடியாததெது? ஸ்திரீகளின் இருதயமும் அவர்களுடைய நடத்தைகளும்; ஒருவராலும் நிக்கிரகிக்கப்

படாதெது? அதிக கஷ்டப்பட்டாலொழிய கிடைக்காத வஸ்துக்களிடத்தில் இச்சை; மிருகத்தையொத்தவன் யாவன்? அறிவில்லாதவன்.

17. கூடக்கூடாதவர்கள் யார்? மூடன், பாபி, அற்பன், பிறர் வாழ்வது பொறாதவன்; மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்கள் செய்யவேண்டியதென்ன? சத்சங்கம், பற்றறல், சிவத்தினிடத்துப்பற்று.

18. அவமானத்திற்குக் காரணம் யாது? ஒருவனது இச்சையை நிறைவேற்றுவதன்பொருட்டு இரப்பது; கௌரவத்திற்குக்காரணமாயுள்ளதெது? இரவாமை; ‘பிறந்தோர்’ என்று சொல்லுவது யாரை? மறுபிறப்பற்றவர்களை; யாரையிறந்தோரென்பது? யாருக்கு இறப்பதென்பதில்லையோ அவர்களை.

19. யார் உண்மையில் செவிடும் ஊமையும்? சபைநடுவே குறிப்பறிந்து பேசாதவன் ஊமை; நற்புத்தி கேளாதவன் செவிடன்; யாரை நம்பலாகாது? ஸ்திரீகளை.

20. உண்மைப்பொருளென்ன? சிவமத்துவிதம்; இந்த உலகிற் பெருமையுடையதெது? களங்கமற்ற ஆன்மா; எந்தக்கர்மத்தைச் செய்வதால் துக்கமுண்டாவதில்லை? காமதகனனான சிவபெருமானையும் கம்சவதனான பரந்தாமனையும் வழிபடுவது.

21. மனுஷியர்களுக்கு ஜயிக்கமுடியாத சத்துரு யார்? கோபம், அசத்தியம், பேராசை, பொறாமையோடுகூடிய தணிக்கமுடியாத காமம்; ஒன்றினை அடைந்தும் திருப்தியாகாத பொருள் எது? மேலே கூறிய இச்சையே; துன்பத்திற்கு வித்து எது? நான் எனது என்னும் எண்ணம்.

22. முகத்திற்கு ஆபரணமெது? கல்வி; சத்தியமாவது என்ன? எல்லா ஜீவன்களுக்கும் பிரயோஜனமாயுள்ளது; எவ்விதமான இன்பம் நிக்கிரஹிக்கப்படவேண்டியது? சிற்றின்பம்; எல்லோரும் அநுபவிக்கும்படி அடையவேண்டியதென்ன? எவ்விதமான கட்டுமில்லாத சுயேச்சை.

23. எதுகெட்டால் மோக்ஷங்கிட்டும்? மனம்; எந்த நிலையடைந்தால் பயம் நாஸ்தி? அநுபவமாகி பாசநாசமான காலத்தில்; ஒருவனுக்கு இருக்கும் உபத்திரவங்களில் அதிகூர்மையானதெது? அறியாமை; மரியாதைக்குரியார் யார்? நாம் பிரயோஜனப்படும்படி புத்திகற்பிப்பாரும் மூத்தோரும்.

24. யமன் வருங்கால் புத்தியுள்ளவன்செய்யவேண்டிய காரியமென்ன? அப்பொழுது ஏகாக்கிரக சித்தனாய் எல்லாம் வல்லசித்தனிடத்துலயிக்கவேண்டும்.

25. எவர்கள் திருடர்களாக இருக்கிறார்கள்? கெட்டசகவாஸத்தால் நிறைந்தவர்கள்; ஒரு சபையில் சோபிப்பவர் யார்? நல்ல கல்விமான்கள்; ஜீவியகாலத்தில் இன்பத்தையும் சமாதானத்தையும் கொடுப்பதெது? கல்வி; கொடுக்கக் கொடுக்கப் பெருகுவது எது? கல்வி;

26. நாம் யாரை எப்பொழுதும் நம்பக்கூடாது? தன்வசப்பட்ட பொதுஜனாபிப்பிராயத்தையும் பொதுஜனங்களையும்; நண்பன்யார்? உண்மையிற் பெற்றோர் யார்? ஆபத்துக்காலத்தில் உதவுபவன்தான் சிநேகன்; ஒருவனை உள்ளளவும் காப்பாற்றுபவனே பெற்றோன்.

27. எதையறிந்தபிறகு பிறிதொன்றும் அறியக்கிடக்கவில்லை? சச்சிதாநந்த சொரூபியாகிய சிவத்தையறிந்தபின் அறியவொன்றுமில்லை; எதை அறிந்தால் உலகமுழுதும்விளங்கும்? சர்வவியாபியையறிந்தால் உலகம் தானே விளங்கும்.

28. இவ்வுலகில் அருகிக்காணப்படுவதென்ன? பிரம்மவிசாரணைபுரிந்து சோதியுடன் கலப்புற்ற சுவாநுபூதிச் செல்வராயுள்ளாரை; ஜயிக்கமுடியாமற்றடுமாறுவதெது? ஆண் பெண்ணென்ற வித்தியாசத்தினையும் பெண்பாலால் கவரப்படுவதையும்.

29. மிருகங்களிலும் கேவலம் யார்? நியாய வழியிலும் தர்ம வழியிலும் நடவாதவனும் வேதமுதலியவைகளை யறிந்தும் அவ்வழியொழுகாதவனும்; விஷமாயினும் அமிர்தம்போல் இனிமையுடையதெது? ஒருவனது பாரியையே (இவள்மோஹத்தாற்றான் ஈசுவர

னிடம் பக்திகுறைகிறது); சிநேகனைப்போல் நடித்தாலும் சத்துரு யார்? ஒருவனுடைய புத்திரமித்திரர்களே.

30. மின்னலைப்போல் நிலையற்றதெது? தனம், இளமை, ஜீவன்; நன்கொடை எப்பொழுது பிரயோஜனமுடையது? பாத்திரமறிந்து இட்டபோது; மூச்சுப்போகுமுன்கூட நிக்கிரம்செய்யவேண்டியதுங்கட்டாயஞ்செய்யவேண்டியதுமென்ன? துஷ்கிருத்தியங்களை விலக்கலும் சச்சிதானந்தமான சிவத்தைத் துதித்தலும்.

31. சிவபெருமானுக்கு உகந்த கைங்கரியம் என்ன? முராசுரனைவதஞ்செய்தோனை வணங்குதல்; அல்லும் பகலும் சிந்திக்கவேண்டியபொருளெது? உலகம் அநித்தியம் என்பதையும் சச்சிதானந்த சொரூபத்தையும்.

32. இந்த 'மணிரத்தினமாலை' என்னும் கிரந்தத்தை ஒருவன் சிரத்தையுடன் கவனிப்பானேயாகில் சிவ விஷ்ணுக்களுடைய பெருமையைக் கூறுவதைத்தவிர்த்து வேறொன்றும் போதிக்கவில்லையாகையால் மங்களமுண்டாகுமென்பது நிச்சயம்.

இலக்கணவிளக்க பரம்பரை,

சோமசுந்தரதேசிகன்.

முற்றும்.

உ

*கல்வி.

—:(o):—

முத்தமிழ்த்துறை முழ்கிய உத்தமப்புலவர்களே!

உலகத்திலே பலவேறுவகைப்பட்ட பிறவிகளில் மானிடப்பிறவியினும் விழுமியதொன்று இன்றென்பது யாவரும் அறியக் கிடந்ததொன்றும். அத்தகைய பிறவியின்கண் ஒருவன் தேடற்பாலனவாயது, கல்விப்பொருள், செல்வப்பொருள் என்னும் இரண்டாம். இவ்விரண்டினுள்ளும் கல்விப்பொருளே இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றுதலால் அக்கல்வியின் மாக்ஷிமையைச் செந்தமிழ் அறிவிற்செம்மைசான்ற அறிஞர் சூழ்ந்த இப்பெரும் பேரவையின்கண்ணே,

> “ பல்லியின்சொல்லும்சொல்லாக்கொள்வதோ
> வுண்டுபெண்டுபெண்டே.”

என்றோதிய மூதறிஞர் மொழியைப்பின்பற்றி எனது சிற்றறிவிற்கெட்டியவண்ணம் சில சொல்வான் புக்கேன்.

ஈண்டுக்கல்வியென்பது பொதுவகையில் கற்றற்குரிய நூற்களைக்கற்றல், சிறப்புவகையில்தமிழ்க்கல்வி என்பது அமைவுடைத்து.

கல்வியானது தன் உன்னத நிலையினின்றும் சலியாத் தன்மையானும், அருமை, பெருமை, தூய்மை, உலகப்பிரகாசம் முதலிய குணம்பற்றி மேருகிரி என்றும், எவரானும் அளத்தற்கொண்ணா விரிவுடைமையும், பலபொருண்மார்க்கத்துறையொடு குலவும் உரிமைபற்றியும் சுவைப்போர்க்கு இனிமை பயத்தலானும், வாரிதி என்றும், நிரம்பிய உள்ளத்தே எப்பொருள் விளையினும் அவ்விளைந்தபொருள்களை நினைக்குந்தோறும் இடையீடின்றித்தருதலின் கற்பகதரு என்றும், இரகசியமான பொருளை வெளிப்படுத்தலினானும் கலைமகள் அகமலரிற்றங்குதலினானும், பிரமன் என்றும், ஆன்மாக்கள் விரும்பியவற்றைத் தருதலானும் அவர்க்குளதாம் அறியாமையைப் போக்கலானும் நீணிலங்கடந்த நெடியோன் என்றும், இறுதிக்

---

* 1910-௵ மே௴ 25௳ காலையில், தஞ்சையிற் கூடிய மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து ஒன்பதாம் வருஷக்கூட்டத்தில் ஆசிரியராற் படிக்கப்பெற்றது.

காலத்தும் சற்றேனும் அசையா நிலைமையானும் மறுமைப்பயனை உதவுதலானும், பெண்ணிடங் கலந்த புண்ணியனாகிய சிவபெருமான் என்றும், மாணவர் குழாமும் மற்றையோரும் வேண்டுவனமுகந்து செல்லச்சிறிதும் குறைவுறாப்பெற்றியான் நிறை உள்ளத்துறையும் அருளென்றும்,

இதனை

நிலையினிற்சலியாநிலைமையானும்
பலவுலகெடுத்தவொருதிறத்தானு
நிறையும்பொறையும்பெறுநிலையானுந்
தேவர்மூவருங்காவலானுந்
தமனியப்பாரைச்சயிலமாகியு
மளக்கவென்றமையாப்பரப்பினதானு
மமுதமுந்திருவுமுதவுதலானும்
பலதுறைமுகத்தொடுபயிலுதலானு
முள்ளுடைக்கோட்டுமுனையெறிசுறவ
யிர்வளைதடியுமளக்கராகியு
நிறையுளங்கருதிநிகழ்பவைநிகழ்பவை
தருதலின்வானத்தருவைந்தாகியு
மறைவெளிப்படுத்தலிற்கலைமகளிருத்தலின்
அகமலர்வாழ்த்தலிற்பிரமனாகியு
முயிர்பரிந்தளித்தலிற்புலமிசைபோக்கலிற்
படிமுழுதளந்தநெடியோனாகியு
மிறுதியிற்சலியாதிருத்தலானு
மறுமைதந்துதவுமிருமையானும்
பெண்ணிடங்கலந்தபுண்ணியனாகியு
மருள்வழிகாட்டலினிருவிழியாகியுங்
கொள்ளுநர்கொள்ளக்குறையாதாதலின்
நிறையுளநீங்காதுறையருளாகியும்,

எனக்கல்லாடனார் கூறினார். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மக்கட்கு இயல்பாகப் பிறக்கும் மெய்ப்பாடு கூறுமிடத்து பெருமித மென்னும் மெய்ப்பாடு சிறப்புடைத்தென்பது தோன்ற யாவரானும் புகழ்தற்குரிய நான்குபொருள் அதன்கண் அடக்கிக்கூறியவர், அவற்றுள்ளும் கல்வி, சிறந்ததென்பது தோன்ற "கல்விதறுகண் இசைமைகொடையெனச் சொல்லப்பட்ட பெருமிதநான்கே" என்னும் சூத்திரத்துட் கல்வியை முற்கூறினார்.

மனமொழி மெய்களால் ஆசிரியற்கு வேண்டுவன உதவிபுரிந்தும், மிகுதியான பொருள் வேண்டுவன நல்கியும் கல்வியைப் பயிற்றவேண்டும். அஃது கண்போல் நலம்பயப்பதன்றியும், உண்மைப் பொருளை விளக்கியும் மனத்தளர்ச்சி நேர்ந்துழி சிறந்த உதவியுமாகும். இதனை,

“ உற்றுழியுதவியுமுறுபொருள்கொடுத்தும்
பிற்றைநிலைமுனியாதுகற்றனன்றே ”

என்றும்,

“ கைப்பொருள்கொடுத்துங்கற்றல்கற்றபின்கண்ணுமாகும்
மெய்ப்பொருள்விளக்குநெஞ்சின்மெலிவிற்கோர்துணையுமாகும்.”

என்றும்,

“ தளர்ந்துழியுதவுங்கல்விதானென
கள்வரானும்மாற்றரானும் ”

என்று சிவப்பிரகாசரும், வேந்தரானுந் தாயத்தாரானுங்கவரப்படாமையானும் வேண்டியார்க்கு வேண்டுவனநல்கினும் சிறிதுங்குறைபாடின்மையானும் இப்பெற்றிசிறிதும் பெறுதபொருட் செல்வத்தினும் கல்வி நனிசிறந்தனவென்பது நன்கு விளங்கும். இதனைத் தெய்வப்புலவரும்,

“ கேடில்விழுச்செல்வங்கல்வியொருவற்கு
மாடல்லமற்றையவை ” என்றார்.

கல்வியுடையான் சென்றவிடத்திற் சிறப்புறுதலும், ஆயிடையுள்ளோரான் நன்குமதிக்கப்படுதலுமாயின் ஒருவன் இறக்குமளவும் கல்லாது வாணாள் வாளாகழிப்பதென்னோ ? இதனை,

“யாதானுநாடாமாலூராமாலென்னொருவன்
சாந்துணையுங்கல்லாதவாறு.” என்றோதினர்.

இளம்பருவத்திலே கல்விபயில யாரும் முந்துறல்வேண்டும். அக்காலத்து இளைஞர் மனநிலையானது உலகப்பற்றுக்களிடத்துச் செல்லாது கல்வியைப்பின்பற்றிக் கவர்ந்து செல்லாநிற்கும். வேறொன்றிற்புகாது ஒன்றையே பற்றத்தம்மனம் முந்துறுமாயின் நண்ணிய

மதியினிடத்து இலகுவிலேபற்றி நாளேற நாளேற வன்மையுற்று நலம்பாடு மிகவுண்டாம். இதனை, இளமையிற்கல் என்றும், இளமையிலே வளையாது முதுமையிலே வளையாது என்றும், இளமையில் வளைத்த மூங்கில் மன்னர்மாமுடி மீதும் அவ்வாறு வளைக்கப்படாதன கழைக்கூத்தர் காற்கீழாம், என்பதும் பழமொழி.

முற்பகுதியில் துன்பத்தினை விளைவித்து நவிலுந்தொறும் நிரம்பிய இன்பத்தை விளைவிப்பது கல்வி ஒன்றே; அஃதொழிந்தவெல்லாம் முன்னர் இன்பம்போல் பின்னர்ப் பலதுன்பத்தை எய்துவிக்கும். இதனை,

"தொடங்குங்காற்றுன்பமாயின்பம்பயக்கு
மடங்கொன்றறிவகற்றுங்கல்வி—நெடுங்காம
முற்பயக்குஞ்சின்னீரவின்பத்தின்முற்றிழாய்
பிற்பயக்கும்பீழைபெரிது." எனக்கூறியதும்,

மக்கட்குற்ற அறியாமையாகிய பிணிக்கு மருந்தாகவுள்ளதும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் நால்வகைப்பயனையும் கொடுக்குமாற்றலுள்ளதும் கல்வியை யின்றி எவ்வுலகத்தும் எவ்வகைப்பொருளும் காண்டல் கூடா. இதுபற்றியே,

"எம்மையுலகத்தும்யாங்காணேங்கல்விபோல்
மம்மரறுக்குமருந்து" என்றும்,
"அறம்பொருளின்பம்வீடும்பயக்கும்" என்றார்.

உலகத்தில் நிலைத்த இன்பம் எதுவோ அன்னதைப்பெற விரும்புங்கால் தொடக்கத்திற் றுன்புறுவான் என்பதொருதலை. காட்சிப்பிரமாணத்தான் அறியக்கிடந்த காலத்தும் கல்விப் பயிற்சிக்குப் படும்பாடு அளவிறந்தனவாகின்றன. பூர்த்தியுற்றபின்னர் அதனால் அடையும்பயனையும், சீர்த்தியினையும் நோக்குழி முற்படுதுன்பமனைத்துமின்றிக் கவானிடத்து மகனைக்கண்டபொழுது தாய்க்குளதாம் உவகையோடொக்கும். இம்மட்டோ! இவ்வரிய பெரிய கல்வி இன்பத்தினைப்பெற்ற தான்மாத்திரமன்று; ஈன்ற அன்னையும், உலகமும் கண்டு உவப்புறுமென்பது நன்கு விளங்கும். இதனைத்தெய்வப் புலவரும்,

"வயாவும் வருத்தமு மீன்றக்கா னோவுங்
கவாஅன் மகற்கண்ட தாய்மறந் தாஅங்கு" (நாலடியார்)

"ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோ னெனக்கேட்ட தாய்" என்றும்,

"தாமின்புறுவ துலகின்புறக்கண்டு
காமுறுவர்கற்றறிந்தார்." (என்றும் பணித்தார்.)

ஒருபிறவியினிடத்துத்தாம் கற்றகல்வியானது தொடர்ந்து வரும் பிறவியினிடத்தும் மேவிப் பேரின்பத்தை விளைவிக்கும். உயிருக்கு அரணாதலுமுடைத்து. ஞானசம்பந்தப்பெருமான் பூர்வம்கலைஞான முதிர்ச்சி பெற்று ஞானபோனகம், அருந்தி இன்புறுவான் இப்பிறவியுற்றனரெனவும் அஞ்ஞான்று கல்விஞானம் ஞானமயமான தன்னிடையில் தானாகவே தோன்றியதெனவும் உணர்தற்பொருட்டே. "சிவனடியேசிந்திக்கும்,, என்னும் செய்யுளில், "உவமையிலாக் கலைஞானம்,, என்று, இடையிற்பெய்துவைத்தார். இதனை

"ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்
கெழுமையு மேமாப்புடைத்து." (என்றும் பணித்தார்.)

ஆகவே, தொல்லைநாண்முதல், முதன்மை, உரிமை, அருமை, பெருமை, பெரிதும் அடைந்து பிறபாடைகளிலில்லாத பல சிறப்பியல்களைத்தனக்கே உரிமையாக்கித் தலைசிறந்து நின்ற தமிழ் மொழியின் பெயராகிய "தமிழ்" என்னுஞ்சொல்லை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "தமிழென் கிளவியுமதனோரற்றே,, என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறியிருக்கவும் இதன் பழமையை உற்றுநோக்காது தமிழ்மொழியை நன்கு பயிலாதாராகிய சிலர், அவர் நாவிற்பயின்று பழகாத "ழ" கரவெழுத்தை மொழிப்படுத்துக் கூறுமிடத்து ஆற்றலிலராகித்தம்பாடை நடைவழியே திரித்துக்கூறிய திரமிடம், திராவிடம் முதலாகிய மரூஉச்சொற்களை ஒரு பொருளாகக்கொண்டு அவற்றின்வழி தமிழ் என்னுஞ்சொல் தோன்றிற்றென்பது சிறிதும் பொருத்தமில்கூற்றாகும்: இதன்பெருமையைச் சிறிதுகூறி மேற்றொடர்வாம்.

"வழங்குவதுள்வீழ்ந்தக்கண்ணும்பழங்குடி
பண்பிற்றலைப்பிரிதலின்று." என்றும்,

394

வள்ளுவர் மொழிக்குத் தெள்ளிய உரைகண்டாரும் உள்ளது உள்ளபடியே கூறுவாருமாகிய ஆசிரியர், பரிமேலழகர், அதன் உரையில் (தொன்று தொட்டுவருதல் சேரசோழ பாண்டியர் என்றாற் போலப் படைப்புக்காலந்தொடங்கி மேம்பட்டுவருதல்) என்றார். ஆனமைபற்றி நந்தமிழ்மொழி இவ்விந்தியசமூகத்திற் படைப்புக்காலந்தொடங்கி மேம்பட்டுவந்திருத்தல் தெற்றெனவிளங்கும். இதுபற்றியே கம்பநாடரும்,

நின்றவனை வந்த நெடியோனடிபணிந்தா
னன்றவனு மன்பொடு தழீஇ யழுத கண்ணான்
நன்றுவர வென்றுபல நல்லுரை பகர்ந்தா
னென்றுமுளதென்றமி ழியம்பியிசைகொண்டான்.

என்றும் பணித்தார்.

தமிழ்மணங்கமழும் இச்செந்தமிழ் நாட்டிற்கிணையாக அவ்வும்பர் வாழ்பதி எட்டுணையும் ஒவ்வா; உரையினுமடங்கா; என்னை, ஏழுலகமும் ஏத்தும் சீர்சான்ற முத்தன்ன முத்தமிழினையும் அவ்வான்பதி வழங்குமோ! இதனைக் கம்பநாடர்,

“அத்திருத்தகுநாட்டினை யண்டர்நா
டொத்திருக்குமென்றாலுரையொக்குமோ
வெத்திறத்தினு மேழுலகும்புகழ்
முத்துமுத்தமிழுந்தந்துமுற்றுமோ” என்றும்,
“தமிழ்நிகர் நறவமுந்தனித் தண்டேறலும்,, என்றும்,
“தமிழ்ப்பாட்டிசைக்குந்தாமரையே” என்றும்,

தமிழ்மறையாகிய திருவாய்மொழியிலும், “அந்தமிழின்பப்பாவினை” என்றும் “வேதமுரைத்து இமையோர் வணங்குஞ் செந்தமிழ் பாடுவார் தாம் வணங்குந்தேவர்” என்றும், “செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி” என்றும், “செந்தமிழும் வடகலையுந் திகழ்ந்த நாவர்” என்றும், தென்னன்றமிழை வடமொழியை” என்றும் ஆழ்வார்கள் எடுத்தோதினார்கள். “செய்யதமிழ்மாலைகளுந்தெளியவோதித் தெளியாதமறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே” என்று, வேதாந்ததேசிகரும் பணித்தருளினார். அநாதிதொட்டு தமிழ்ப் பெயரே என்பது தோன்ற,

"நின்றறிந்துணர்த்தவுந் தமிழ்ப்பெயர்நிறுத்தவு
மெடுத்துப்பரப்பியவிமையவர்நாயகன்"

மெய்த்தவக்கூடல் என்று தமிழின் பெயர் உண்மையறியக் காட்டிய கல்லாடத்தானுமுணர்க.

ஆகவே இன்னதன்னதொன்மைவாய்ந்த தமிழ்க் கல்வியொழிய பிறகல்விகளெல்லாம் பலதிருத்த விருத்திசெய்யப்பட்டு மேம்பட்டு வருகின்றன. இஃதொன்றே அத்தகைய திருத்தங்கள் வேண்டப்படாது தனித்த அழகோடு இனித்து விளங்குகின்றன. இவ்வாறு கூறிய கல்விப்பயிற்சிக்கு முக்கியமான அம்சம் கேள்வியாகும். ஒருவர்க்கு அடையவேண்டிய செல்வம் பலவற்றுள் கேள்விச்செல்வமே நிரம்பவும் சிறப்புடையதாகின்றது. இதுபற்றியே,

"செல்வத்துட்செல்வஞ்செவிச்செல்வமச்செல்வஞ்
செல்வத்துளெல்லாந்தலை." எனவும்,

"வானோர் கேள்விச் செல்வந்துய்க்க" என்றார் கம்பநாடரும், நலம்பாடு பயக்கும் நுண்ணியநூற்பொருளை ஒருவன் சிறிதேனும் கேட்க அஃது அத்துணையாயினும் நிறைந்த பெருமையைப் பயக்குமென்பது கூறவேண்டா. இதனை,

"எனைத்தானு நல்லவைகேட்க வனைத்தானு
மான்றபெருமைதரும்" என்றும்,

மக்கட்பிறப்பினர் யாவரேயாயினும் சன்மார்க்கநெறிக்கண்சேறற்குச்சிறிதேனும் உறுதிப்பொருள் கேளாவிடின் வெற்றொலிகேட்டின்புறும் பழையதுணை துணையாகாதென்பது யார்க்கும் புலனாம். இதனை,

"கேட்பினுங்கேளாத்தகையவேகேள்வியாற்
றோட்கப்படாதசெவி" என்றும்,

நூற்களிடத்துக் கனிந்துகிடக்கின்ற உண்மைப் பொருளைக்கேட்டு அதனால் உண்டாகும் கேள்வி இன்பத்தை அநுபவியாது உலக இன்பத்திலே பட்டுழலல் தீங்காம். இதனைக்கம்பநாடரும்,

"நூலேந்துகேள்விநுகராப்புலனோக்கலுற்றார்" என்றோதினார்.

கல்விகேள்விகளில் நிறைந்த ஆன்றோரிடத்து அறியக்கிடந்த நுணுக்கமான பொருள்களை ஒருவன் செவியிடைமடுத்து ஆழ்ந்து சிந்திக்குங்காலத்து அதன் உள்ளுறை சுவையாய் விளங்குவன் இறைவன்.

இதனைக் "கேட்டனன் என்பமன்னோ கேள்வியாற் செவிகள் முற்றுங், தோட்டவர் உணர்வின் உண்ணும் அமுதத்தின் சுவையாய் நின்றான்". என்று கம்பநாடரும் பணித்தார். தனக்கு எஞ்ஞான்றும் பற்றுக்கோடாய் நின்று உதவி புரியுமாற்றலினும் பரந்தநூற்பொருளை எளிதிற்றெரிந்து கோடலினும் கேள்வியே மிகச்சிறப்பிக்கும் இதனை,

"கற்றிலனாயினுங் கேட்க அஃதொருவற்கு
ஒற்கத்தினூற்றாந்துணை" என்றும்,

"கற்றல் கேட்டல் உடையார் பெரியார்" என்று ஆளுடைய பிள்ளையாரும் பணித்தார்.

"கற்றலிற் கேட்டலே நன்று" எனவும், கேட்டல், சிந்தித்தல் எனவும், கேள்வியாலாயபயன் செவிப்புலத்திற்கு அருமருந்தன்ன விருந்தாமென்பதூஉம்பற்றியே "அறம்கேள்வியாலாம்பயன்" என்றும் "விருந்தாக யாழ்பண்ணி" என்றும் கூறப்பட்டது. கேட்டலே மிகுமகிழ்ச்சியுடையனவாம். இதுபற்றியே நக்கீரனார்பாடிய திருமுருகாற்றுப் படையை முருகவேள், பன்னிருசெவியும் சாய்த்துக் கேட்டு உவப்புற்றனர். இதனை,

"புலவன்கூறுந்தமிழ்செவி தாழ்த்துக்கேளா
அங்கிலமனக்களிப்புற்றறுமுகம்படைத்தசோமான்"

என்று சிவப்பிரகாசமுனிவரும் கூறினார். இப்பெற்றித்தாய கேள்வியின்பந் துய்த்தற்குரியவை தமிழ்க் கல்வியை யொழிய பிறவற்றிற் பெறமுடியா. இதனை,

"இங்கிலவரைப்பினுள்ளோர் யாவர்க்குங்கேள்வியின்பந்
தன்னொடு பிறந்தவந்தீந்தமிழ்"

என்றார், சிவப்பிரகாசமுனிவரும். இனிக், கல்வி கேள்விப்பயனையடைதற்குக் கல்வி, அறிவு, உரு, நலன், புகழ், சொல்வன்மை, பொ

ருள், அவாவின்மை, பொறையுடைமை இன்னன, நற்குணம்செறிந்தாராய், மாணாக்கனது செயல்முற்றுமுணர்ந்தாராய் தடைவிடைநேர்ந்துழிகரதலாமலகமாய்த் திடம்படவுரைக்குந் தெள்ளியோரே போதகாசிரியராவர். இப்பெருந்தகையார் மாட்டுமாணவர்பணிவுடைமை வாய்மையுடைமை, செய்ந்நன்றியறிதல் முதலிய சுகுணசீலனாய்ச்சென்று செல்வமலிந்தார்மாட்டு வறிஞர் நின்றேற்கும் பெற்றிபோல் நின்று நூற்பொருளைச் செவிசாய்த்துக் கேட்க்கடவர். இதனை,

“உடையார்முன்னில்லார்போல் எக்கற்றுங்கற்றார்
கடையரே கல்லாதவர்” எனவும்,

சொன்னிறைந்த கேள்வியுடையாராகிய ஆன்றோருடைய நட்பையே மிகுதியும் நாடமுயறல்வேண்டும். அன்னாருடைய கூட்டுறவைப்பெற்று அவர்களுடன் அளவளாவித்தாம் கற்றகல்வி நலங்களைமொழிந்து மகிழும் இன்பத்தினும் விழுமிய இன்பம்வேறொன்றுமின்றென்பது தெற்றனவிளங்கும்.

(இன்னும் வரும்.)

முத்துரத்ந முதலியார்.

உ

விவசாயிகளால் ஆளப்படும் டென்மார்க் தேசம்.

ஐரோப்பாவில் டென்மார்க் என்ற ஒரு சிறுதேசம் இருக்கிறது. அதனுடைய விஸ்தீரணம் 15,300-சதுரமைல். அதில் வசிக்கும் ஜனங்கள் 25-லட்சத்துக்கு மேலில்லை; அதாவது நமது திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திலுள்ள ஜனத்தொகைக்கும் குறைவு. அத்தேசத்தில் விவசாயத்தைத்தவிர வேறு தொழில்களில்லை. இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி போன்ற தேசங்களில் பெரியபட்டணங்களில் கோடிக்கணக்கான பெரும்முதல்கள்வைத்துக் கைத்தொழில்கள் செய்யப்படுவது போல் செய்யப்படுவதில்லை. ராஜாங்கத்துக்குத் தலைவரான அரசனொருவனிருந்தாலும் அது பார்லிமெண்டுமூலமாய் ஜனங்களாலேயே நடத்தப்படுகின்றது. ஜனநாயகமென்பதை அங்குதான் பார்க்

கலாம். பொதுவாய், விவசாயம் முக்கியத்தொழிலாயிருக்கும் தேசங்களில் ஜனங்கள் ஏழைகளாயிருப்பார்களென்று சொல்லப்பட்டாலும் டென்மார்க் ஜனங்கள் ஏழைகளல்ல. விவசாயம் செய்துவரும் வரும்படியல்லாமல் ஜனங்கள் தங்களிருப்பிடத்திலேயேயிருந்து செய்யக்கூடிய பல சில்லரைத்தொழில்கள் செய்து கிடைக்கக்கூடிய வரும்படிகளும் பெற்று திருப்தியாயும் சுகமாயும் ஜீவிக்கிறார்கள். உலகத்தில் முக்கியவல்லரசுகள் என்று பெயர்பெற்றுப் பெரும்படைகளாலும், குவிந்த செல்வங்களாலும், தூரமான அந்நியதேசங்களோடு செய்யப்படும் வியாபாரங்களாலும், மனிதவர்க்கத்தின் கதியையே மாற்றிவரும் மற்றத்தேசங்களைவிட இந்த டென்மார்க்கே குறையின்றிச் சந்தோஷமாய்வாழும் தேசமாகக் கருதப்படுகிறது.

இதற்கு மூன்றுகாரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. டென்மார்க் தேசத்து விவசாயிகள் தாங்களே நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரர்கள். பெரிய மிராசுதாரர்களும் ஜமீந்தாரர்களும் சொந்தக்காரர்களாகி அவர்களின் கீழ்க்கூலிக்கோ அல்லது குடிவாரம் பெற்றோ ஜீவிக்கிறவர்களல்ல. அங்கு விவசாயம் செய்யப்படும் பூமியின் விஸ்தீரணம் 10-லக்ஷம் ஏகரா. இந்த 10-லக்ஷம் ஏகரா, விவசாயிகளில் தலைக்கு 40-ஏகரா கொண்ட பண்ணைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் சொந்தமான நிலம் 40-ஏகராவுக்கு மேலில்லை. இந்த நிலத்திலிருந்து எவ்வளவு வரும்படிபெறக்கூடுமோ அவ்வளவு வரும்படியைத் தங்கள் சாமர்த்தியத்தால் பெற்று மாடுகள் எதேஷ்டமாய் வளர்த்து வெண்ணெய்செய்து அந்நியத் தேசங்களுக்கு விற்றும் அப்படியே கோழி முதலியவைகளின் முட்டைகளை விற்றும், மாடுபன்றி முதலிய மிருகங்களின் மாம்சங்களை விற்றும் ஏராளமான லாபம் பெற்று ஜீவிக்கிறார்கள். இது டென்மார்க் தேசத்தின் வளப்பத்துக்கு முதற்காரணம்.

இரண்டாவது காரணம் ஜனங்களுக்குள்ளிருக்கும் ஒற்றுமை. விவசாயம் செய்வதும் விளைபொருள்களைச் செய்வதும் அவைகளை விற்பதும்—எல்லாம் கூட்டுமுயற்சியினாலேயே செய்யப்படுகின்றன. சுமார் 1850-ஐக்கியநாணயச் சங்கங்களிருந்து நிலம் வாங்க விரும்பும் விவசாயிகளுக்குக் கடன்கொடுத்து உதவுகின்றன. கவர்ன்மெ

ண்டும் தங்கள் பொக்கிஷத்திலிருந்து கடன்கொடுக்கிறார்கள். எவனேனும் நிலம்வாங்க விரும்புவானானால் அந்த நிலத்தினுடைய விலையில் 10-ல் 1-பாகம் அவன் கையிலிருந்தால்போதும். பாக்கி 9-பாகம் கவர்ன்மென்டு பொக்கிஷத்திலிருந்தே கொடுக்கப்படுகிறது. இதற்கு 100-க்கு 4-விகிதம் விவசாயிகள் வருஷாவருஷம் கொடுக்க வேண்டும். இந்த 4-ல் வட்டிக்கு 3-ம் முதலுக்கு 1ம் ஆக உளவடையும். இப்படி வாங்கப்படும்நிலம் 12-ஏகராவுக்கும் 300-பவுனுக்கும் அதிகப்படக்கூடாது. மேற்கண்ட ஐக்கியநாணயச் சங்கங்களாலும் கவர்ன்மெண்டின் உதவியினாலும் ஜனங்கள் விவசாயத்தைக்கைவிட்டுப் பட்டணங்களில் வந்து குவியாமலிருக்கிறார்கள். மேல்நாடுகளில் எதுவும் இந்தவிஷயத்தில் டென்மார்க்கைப் போலில்லை. பட்டணங்களில் ஏராளமான ஜனங்கள் குவிந்து அனேக தீங்குகள் விளைவது போல் டென்மார்க்கில் விளைவதில்லை. விவசாயிகளே ராஜாங்கத்தை நடத்துவதால் விவசாயத்துக்குவேண்டிய சகல சௌகரியங்களும் கவர்ன்மெண்டால் செய்யப்படுகின்றன. விவசாயிகள் உழைப்பதும் பட்டணவாசிகள் சுகிப்பதுமாய் இந்தியாவிலுங்கூட விருப்பதுபோல் டென்மார்க்கிலில்லை. அவர்கள் செய்யும் தொழிலால் கிடைக்கும் லாபமனைத்தும் அவர்களையே யடைகின்றது.

உதாரணமாக, அவர்கள் செய்யும் வெண்ணெயையும், உண்டாக்கும் முட்டைகளையும் நடுவிலிருக்கும் வர்த்தகர்கள் வாங்கி லாபத்தைக்கொண்டு போவதாயில்லை. விவசாயிகளே எல்லாலாபத்தையுமடைகிறார்கள். சுமார் 25-வருஷத்துக்கு முன்னால் அவர்களுக்கு வெண்ணெய்செய்தல்முதலிய தொழில்கள் தெரியாமலிருந்தன. அயர்லாந்து தேசத்தில் இவைகள் செய்யப்படுகின்றனவென்றறிந்து அத்தேசத்துக்கு டென்மார்க் தேசத்தார் சிலர்போய் அவைகளைக் கற்றுக்கொண்டுவந்து, அது முதல் அயர்லாந்து தேசத்தாரைவிட அதிகமாயும் திறமையாயும் அவைகளைச் செய்துவருகிறார்கள். தற்காலம் அத்தேசத்தில் 1087-சங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு வெண்ணெய் செய்து வருகின்றன. இச்சங்கங்களில் 1,58000 விவசாயிகள் மெம்பர்கள். சங்கங்களில்லாமல் தனியாய் வெண்ணெய்செய்கிறவர்கள் வேறு 200-பேர் இருக்கிறார்கள். இவர்களனைவரும்சேர்

ந்து இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பும்வெண்ணெய் பிரதிவாரமும் 2,00000 பவுன் அல்லது 30,00,000 ரூபா மதிப்புள்ளது.

இவ்வாறே முட்டைகளுண்டாக்குவதிலும் அங்கங்கே சங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தச்சங்கங்களுக்கு மேலாகப் பெரிய சங்கமொன்றிருந்து அந்தச்சங்கம் சிறிய சங்கங்களனுப்பும் முட்டைகளை அந்நிய தேசங்களுக்கு அனுப்புகின்றன. அந்தந்த வீடுகளில் உண்டாக்கப்படும் முட்டைகள் வெகு சாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றப்பட்டு, அங்கங்குள்ள சிறிய சங்கங்களுக்கனுப்பப்பட்டு அங்கிருந்து பெரிய சங்கத்துக்கு அனுப்பப்படும். இந்தப்பெரிய சங்கத்தில் 57,000 மெம்பர்களிருக்கிறார்கள். எந்தச்சங்கத்திலும் விவசாயிகளைத்தவிர வேறுமெம்பர்களில்லை. டென்மார்க் தேசத்து முட்டைகளென்றால் லண்டன் பட்டணத்தில் என்னவிலையேனும் கொடுத்து வாங்கப்படுமாம். இப்படி ஏற்றப்படும் முட்டைகளின் மதிப்பு வாரம் ஒன்றுக்குச்சுமார் 1,320,000-பவுன் அல்லது 2-கோடி ரூபாய் எனச்சொல்லப்படுகிறது. இந்தச் சங்கங்களுக்குப் பணம் வேண்டுமானால் சேவிங்ஸ்பாங்குகளிலிருந்து கடன்வாங்கப்படுகின்றது. இந்தச் சேவிங்ஸ் பாங்குகள் 536-ல் போடப்பட்டிருக்கும் பணம்மொத்தம் 41,700000-பவுன். இந்தப்பணம் 1352,000 பேர்களால் போடப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது தலைக்கு 31-பவுன் விகிதமாகிறது. விவசாயிகள் அவர்களுக்கு மிகும்பணத்தை இந்தப் பாங்குகளிலேயே போடுகிறார்கள். கடன் வேண்டுமானால் இவைகளிலேயே வாங்குகிறார்கள்.

இந்த அதிசயமான ஜனங்களுடைய ஐக்கியசக்தி இத்துடன் நிற்கவில்லை. விவசாயத்துக்குவேண்டிய கருவிகளையும் மாடுமுதலிய மிருகங்களையும் வெளித்தேசங்களிலிருந்து மொத்தமாய் வாங்கிச் சில்லரையாய்விற்கச் சங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெரிய சங்கமொன்றும் அவ்விடங்களில் சிறிய சங்கங்கள்பலவும் ஒவ்வொரு சங்கமுமாகப் பெரியசங்கம் வாங்கும் சாமான்கள் கிராமத்துக்கு எட்டுகின்றன. இதில் தரகரிகளாவது சில்லரை வியாபாரிகளாவது லாபத்தைக்கொண்டுபோகிறவர்களில்லை. கொண்டவிலைக்கே விவசாயி

களுக்கு விற்கப்படுகின்றன. இப்படி வாங்கப்பட்ட சாமான்களின் மதிப்பு 1907-ம் வருஷத்தில் 25-லக்ஷம் பவுன்கொண்டது.

இவ்வளவும் செய்யும் ஜனங்கள் 25-லக்ஷத்துக்கு மேலில்லை. இவர்களே விவசாயம்செய்து இவர்களே ராஜாங்கத்தை நடத்துகிறவர்கள். லக்ஷபதிகளாயும் கோடீஸ்வரராயுமிருந்து விவசாயிகளைச் சிறுமைப்படுத்துவோரில்லை. செல்வத்தை உண்டாக்குவோரும் செல்வத்தை அனுபவிப்போரும் விவசாயிகளே. இவர்களுக்குச்செல்வத்தில் பேராசையுமில்லை. அயலார் சொத்தை அடிபிடியாய்ப்பிடுங்கிக் கட்டிக்கொண்டு பெரியமிராசுதார்களாக வேண்டுமென்ற ஆசையில்லை. ஜமீந்தார்களும் இவர்களிலில்லை. மிதமான சொத்துள்ளவர்களாய்த் தங்கள் சொத்தைக் காத்து விருத்திசெய்வதில் சகல சக்திகளையும் பிரயோகித்து மிதமான சுகங்களில் திருப்திகொண்டு குறையின்றி வாழ்கிறார்கள். ராஜாங்கமும் ஜனங்களும் ஒன்று என்பதை இந்த டென்மார்க்கிலேயே காணலாம்.

சுதேசமித்திரன்.

௨

சிறுவர்க்குரிய உபந்நியாசங்கள்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

என்னுடைய ஸகோதரர்கள் யாண்டிருந்தாராயினும் சரியே! அவ்வுலகம் இன்பத்தையளிப்பதானாலும் துன்பத்தையளிப்பதானாலும் சரியே! ஆண்டே என்மனம்பூர்த்தியாய்வசிக்க உடன்பட்டேன்; அத்தகைய விடமில்லாமல் வேறெங்கும் யானேகப்பிரியப்பட்டேனில்லை' என்று யுதிஷ்டிரன் மனமுவந்து கூறினார். கடவுளர்கள் மீண்டும் யுதிஷ்டிரரை நோக்கி நீவிர் ஈண்டேயிருத்தல்வேண்டும் என்று அநேகவிதமான ஸமாதானமுறைகளாற் சொல்லித்தங்களால் கூடியமட்டும் முயன்றார்கள்; ஆனால், அவ்வாறு ஆண்டு இருக்கப்

பிரியப்பட்டாரில்லை; "எவ்விடத்தில் என்னுடைய ஸகோதரர்களும் திரௌபதியும் போய் இருக்கின்றார்களோ அவ்விடத்தேதான் யானிருக்கமனமுடையேன்" என்று அவர் கூறினார்.

பின்னர், ஓர் ஸ்வர்க்கதேவதூதன் தோன்றி, ஜோதிமயமான அழகிய பொன்னுலகமாகிய ஸ்வர்க்கத்தைவிட்டு, அந்தகாரம் நிறைந்து மூடியிருக்கிற ஒரு லகத்திற்கு யுதிஷ்டிரரை அழைத்துச் சென்றான். பறவைகளும் பூச்சிகளும் பறந்து இவர்களைத்தொடர்ந்து இவரை அலைகளாய்ப் பயங்கரமாய்ப் பற்றிக்கொண்டன. அவ்வுலகம் வலிமையாயிருந்ததோடு முழுதும் கல்மயமாயும், முள்மயமாயுமிருந்தது.

பின், "இவ்விடம் யாது? நான் இங்குவந்தவரலாறென்னை? என்னுடைய ஸஹோதரர்கள் இங்கிருக்கமாட்டார்களே! என யுதிஷ்டிரர் தேவதூதனை வினவினார்; வினவலும், தேவதூதன் நின்று, கடவுளர்கள் இவ்விடம் வரையில்தான் என்னை வறுமாறு கூறினார்கள்; உமக்கிளைப்பாக விருக்குமாகில், ஓ மன்னர் மன்ன! நீவிர் என்னுடன் திரும்பிவரலாம் என்றான். யுதிஷ்டிரர் மிகுதியும் விசனமுற்று, இத்தகைய கொடிய நரகில் தம்முடைய ஸஹோதரர் முதலியோர் இருக்கமாட்டார்களென நினைத்து, அப்புறம்திரும்ப நினைத்தலும் ஓ! அரசனே சிறிது நேரம் இங்கு தங்குவாயாக. ஓ பரதா! நின்னுடையவருகை எமக்கு மிகுதியும் ஸந்தோஷமுண்டாக்குகின்றது; ஆதலின் நீவிர் இங்குசற்று நில்லுங்கள். என்றோர் பரிதாபமான குரல் எழும்பியதை யுதிஷ்டிரர் கேட்டார். நாலாபக்கத்திலுமிருந்தும் இத்தகைய பரிதாபமான குரலைக்கேட்டலும், கருணாகரமூர்த்தியான யுதிஷ்டிரர் அசைவற்று நின்றார். இக்குரல்கள் அவருக்குமிகுதியும் பழக்கமுள்ளனபோற் காணப்பட்டு "நீவிர்யார்? நீவிர் இங்குவந்தவரலாறென்னை" எனக்கேட்டார். யான் கர்ணன், நான் பீஷ்மன், நான் அர்ஜுனன், நான் நகுலன், நான் திரௌபதி என்று நாலாபக்கத்திலுமிருந்தும் பரிதாபமான குரல்கள் எழும்பின. யுதிஷ்டிரர், தன்னுடன் வந்த ஸ்வர்க்க தேவதூதனைப் பார்த்து வெருண்டு "நீ எவருடைய தூதனோ, அவரிடம்மீண்டுச் செல்வாயாக; அவர்களிருக்குமிடத்திற்கு யான்வருதற்கில்லையென்று அவர்களுக்குரை; என்னுடைய இந்த ஸகோதரர்கள் இருக்குமிடத்தி

லேயே யான் உடனிருந்து அவர்களுக்கு ஆறுதலுண்டாகுமாறு செய்யும் மனமுடையேன்" என்று கூறினார். அவர் திரும்பி அந்தகாரத்தினைப் பார்த்தார்.

பின்னர், ஓர் ஆச்சர்யகரமான மாறுதலுண்டாயிற்று; ஜோதிமயமான பிரகாசமொன்றுண்டாகி, அந்தகாரமும் திடீரெனமறைந்தது.

கோரமான காட்சிகளும் ஸஹிக்கக்கூடாத துர்நாற்றங்களும் அங்கு இல்லனவாயின. மனோகரமான ஸுகந்த வாஸங்களும், மெல்லியதான தென்றற்காற்றுகளும் கலந்துவீசியடிப்பதாயிற்று. கற்கள் முட்கள்மயமாயிருந்த பாதை மெல்லியமெத்தென்ற புஷ்பங்கள் நிறைந்த அழகியபாதையாக மாறிற்று.

கடவுளர்கள் அவரைச்சுற்றிமொய்த்து நின்றார்கள். தன்னுடைய ஸஹோதரர்களும் திரௌபதியும் அப்பயங்கரமான நரகத்தில் வந்தவரலாற்றினைப்பற்றி அவர்கடவுளர்களைக் கேட்டலும், "கொடுவினைகளைச்செய்த மனிதர் பலரோடும் அவரிறந்தபிறகு சற்றுநேரம் இக்கொடிய நரகத்திற்கொண்டுய்க்கப்பட்டு வருந்துவார்கள்; நீ அனுபவிக்கவேண்டியதும் தீர்ந்தது; அந்தகாரமே நிறைந்த இக்கொடிய நரகத்தில் உன்னுடைய ஸஹோதரர்களுடன் நீயும் தங்கியிருக்கக்கூடும்; இப்போது ஸந்தோஷமாயிரு; உண்மையில் உன்னுடைய ஸஹோதரர்கள் இங்கு இருக்கின்றார்களில்லை; ஆனால் இவ்வளவுநேர்ந்ததும் உன்னுடைய பொறுமையையும் பிறவற்றையும் பரீக்ஷிப்பதற்காகச் செய்யப்பட்டது; நேர்ந்தவையாவும் கனவேயென்றறி என்றார்கள். யுதிஷ்டிரனும் கடவுளர்களோடு ஸ்வர்க்கலோகம் புக்கான். இறப்பு, பாவம் என்னுமிரண்டினைக்காட்டிலும் நேசமே மேன்மையானது. இவ்விதமாகத்தான் இந்தஸஹோதரர்கள் மண்ணுலகில் நேசப்பான்மையுற்றிருந்தனர்; இந்நேசமே மண்ணுலகுநீத்துப் பொன்னுலகு சென்றவர்களையும் என்றும் ஸந்தோஷத்தையும் ஸுகத்தையும் அனுபவிக்கும்படியான ஸ்வர்க்கத்தில் ஒருசேரக்கொண்டுசேர்த்தது.

தினந்தோறும் மன்பதைகள்செய்யு மெக்காரியங்களும் நன்கு செய்யப்படட்டும்; இரவில் நீவிர் அமைதியாயிருந்து இளைப்பாறுங்

கள். நீவிர் இளமையிற் செய்யும் நற்காரியங்கள் பலவும் முதுமையிற் சுகமாய்க் காலங்கழிப்பதற்குதவியாயிருக்கும். ஆதலின் உம்முடைய நற்காரியங்களாற் கண்டிப்பாய் விண்ணுலக இன்பம் கிடைக்குமென்று நினைத்தாலும், உம் வாணாளை வீணாளாக்கிப் பாழாக்காதீர் என்று மஹாபாரதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

௧௨. கணவனும் மனைவியும்.

நீங்கள் குழந்தையாயிருக்கும்போது ஸஹோதர ஸஹோதரி வாஞ்சையை நன்கு உணர்கின்றீர்கள்! உண்மையில் இவ்வித வாஞ்சை மிக்க இனிமையேபயப்பது. ஆனால் நீங்கள் வயதில்முதிர்ந்து பெரியவராம்போது, உங்கள் எல்லாரிடத்தும், கணவன் என்றும மனைவியென்றுமான காதல்கள் மிகுகின்றன. மனைவியும் கணவனும் ஒருவரே என்று மநுதர்மசாஸ்திரிகூறுகின்றார். அவர்கள் தங்களுக்கு வந்த துக்கத்திலும் ஸந்தோஷத்திலும் ஒரேவிதமான பாத்யதையுடையவர்களேயாவர். கணவன் எவ்விதத்திலாவது துக்கமடைந்தால் அவ்விஷயத்தையுன்னி மனைவிமிகுதியும் வருத்தமுறுவாள். மண்ணுலகில் ஸந்தோஷம் வந்தாலும் துக்கம்வந்தாலும் சேர்ந்து அனுபவிக்கவேண்டியவர்களும் அவர்களேயாம். அவர்களுக்குள் நிலைத்திருக்கும் உள்ளன்பும் விசுவாஸமும், காதலுமே அவர்களைக் கணவன் மனைவிகளாக்குகின்றன.

கணவன் மனைவிமார் ஒருவருக்கொருவர் தங்களுக்குள் எவ்விதமாய்க் காதல் என்னும் பாசத்தினாற் பிணிப்புண்டிருந்தனர் என்பதைப்பற்றிக் கூறும் சரிதைகள் எண்ணிறந்தனவுள. ஸ்ரீராமசந்திரன், ஸீதாதேவி என்னும் அரசிளங்குமரனும், அவனது ராணியும் வெகுகாலம் தங்கள் தந்தையினுடைய ராஜ்யத்தில் வெகு ஸுகமாய் வாழ்ந்துவாராநின்றனர். ஸ்ரீராமச்சந்திரன் நாட்டிலிருந்து காட்டிற்குச்சென்று வனவாஸம்செய்யவேண்டுமென்று ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டபொழுது, ஸீதாதேவிவேண்டினது, தன்கணவனுடன் வனத்திற்குச்சென்று அங்குவஸிக்கவேண்டும் வரத்தைக்கொடுக்க வேண்டுமென்று மட்டுமே விரும்பினாள்.

ஸ்ரீராமசந்திரரோ, ஸீதாதேவியின் பூப்போன்ற மெல்லிய மேனி வனவாஸத்தினால் மிகுதியும்வாடி தேகக்கட்டுக்குலையுமென்றஞ்சி, தன்னுடைய தகப்பனாரண்மையில் ஆறுதலடைந்து தான் திரும்பிவரும்வரையில் இருத்தல்வேண்டுமென்று மிகுதியும் கேட்டுக்கொள்வதானான். இதைக்கேட்டவுடன் ஸீதாதேவி மிகுதியும் துக்கிப்பதானாள். ஆனால் காட்டிற்குடன்வர அநுமதிபெற்றபிறகு அவளது ஸந்தோஷத்திற்குக் கங்குகரையில்லாதாயிற்று.

வனவாசத்தில் வலியுள்ள ராவணன் என்னும் பெரிய அரக்கனால் ஸீதாதேவி சிறைதூக்கிப் போகப்பட்டனள்; ராமரும் அவளை அங்குமிங்கும் போனவிடம்தெரியாது இராப்பகல் ஓயாதுதேடுகிறார். அவளைத்தேடுவதில் அவர் அலுத்தாரிலர்; ஒன்றியாய் இராவணனது பயங்கரமான சிறைக்களத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள ஸீதாதேவியோ ஆங்கும் ஸ்ரீராமரிடத்து உண்மையான பக்திபூண்டிருந்தாள். எவ்வளவு செல்வத்தினாலும் பிறவற்றினாலும் என்னை நீ மயக்கமுடியாது, எவ்வாறு ஸூர்யனது கிரணங்கள் அன்னவனுக்கேயுரியனவோ அவ்வாறே நான் ஸ்ரீராகவமூர்த்திக்கே உரியேன் என்று ஸீதை கூறினாள். சாவித்திரியின் அழகிய கதையினால் மனைவியின் கணவன் மேலுள்ள மிகுந்த காதலின் தன்மையை நாம் நன்கு அறிகிறோம்.

ஒருகாலத்தில் அச்வபதி என்னுமோர் அரசன் இருந்தான். அவன் நல்லவனும், தூய்மையுடையவனும், முன்யோசனைக்காரனும், பிழைபொறுக்கும் தன்மைவாய்ந்தவனாகவுமிருந்தனன். அவன்வர வர வயதுமுதிர்ந்து, தனக்குப்பின் தன் ராஜ்யபட்டாபிஷேகத்திற்குரிய புத்திரனில்லாமையாலே மனதில்கிலேசமுற்றிருந்தான். ஆதலின் அது முதற்கொண்டு தன்வாணாளை வீணாளாக்காது பெருந்தவமியற்றிக் கடவுளர் அருளினால் ஒரு மகளைப்பெற்று அவளுக்குச் சாவித்திரியென்னும் பெயருமிட்டான். சாவித்ரி மென்மைத்தன்மை வாய்ந்தவளும் சற்குணவதியும் தயாளசீலையும், விவேகியுமாய் பொன்னினாற்செய்த சித்ரப்பதுமைபோன்று அழகிற் சிறந்திருந்தாள். தேவதையே, பூர்வபுண்ணிய பூஜாபலத்தினால் தங்களைப்பார்க்க அவதரித்த தேவதையேயென்று ஜனங்கள் நினைத்தார்கள்.

ஒரு நாள் அவளுடைய தந்தை அவள் கன்னிப்பருவங் கடந்தமைகண்டு, “பாவாய்! உனக்குற்றகணவனைத் தேடித்தெரிந்துகொள்” என்று கூறினான். அவள் செல்லுமிடமெல்லாம் அவளைத்தொடர்ந்து செல்லுவீராகவென்று அவளுடைய தோழிகளுக்கும் கட்டளையிட்டான். அம்மெல்லியலும் தன்னுடைய தகப்பனார்க்குத் தலைவணங்கி வந்தனைகள்செய்து, அவளுடைய தந்தை கட்டளைப்படி செய்ய உலகத்திலே உலவுவாளாயினாள். ராஜ்யத்திலுள்ள அறிவிற்சிறந்த பெரியோரும் பின்தொடரத், தன்னுடைய அண்மையிலும் சேய்மையிலுமுள்ள மஹத்தான ருஷியாச்ரமங்களுக்குச் சென்றாள்.

கடைசியில் அவள் தன்னுடைய தந்தையின் மாளிகைவந்து சேர்வதானாள். நாரதமஹரிஷி தன்னுடைய தந்தைபக்கலில் வீற்றிருப்பதை நோக்கி அவள் அவருக்கும் தந்தைக்கும் தலைவணங்கி வந்தனைவழிபாடுகளியற்றி, தான் தனக்கென்று தேர்ந்து மனதில் நியமித்துவந்த கணவனைப்பற்றிக் கூறினாள். சாலவதேசத்திலே சாலவர்களுக்கு அரசனாய்ச்செங்கோல் செலுத்திய த்யுமத்சேனரென்னும் நல்லரசன் ஒருவனுண்டு; நரைதிரை முதிர்ந்து நயனவொளிகெட அவர் சத்துருக்கள் சண்டையிட்டு வலிமையுடையாராய அவரையவரது ராஜ்யத்தினின்றுந் துரத்திவிட்டார்கள். அன்னவர் துறவு பூண்டு தம்முடைய மனைவியுடனும் ஸத்தியவான் என்னும் பெயரிய ஒரு இளங்குமரனுடனும் காட்டில் வெகுநாலமாக வஸித்து, வாராநின்றனர். யான், இவ்விளங்குமரனை, என்னின்னுயிர் மணவாளனாக மனப்பூர்வமாக நினைத்து, அவரையே எனது ஒப்பற்ற தலைவனாக மனதால் ஒப்புக்கொண்டேன் என்றாள் ஸாவித்திரி. நாரதமுனிவர் இவற்றைச்செவிசாய்த்துக்கேட்டலும் ஐயோ! மகளே என்று ஒருவாறு வருத்தப்பட்டு, ஓ அரசனே! ஸாவித்திரிதெரியாமல் தவறு செய்துவிட்டாள் என்று வ்யஸனமுற்றுக் கூறினார். அஃதெப்படி ஸத்யவானுக்கு என் என்மகள் மணவாட்டியாகக்கூடாதென்று எனக்கு விளங்கவில்லை? ஸத்தியவான் கல்வியறிவு, தேஹவலிமை இரக்கந் தைரியம் முதலிய புருஷலக்ஷணங்களிற் குறைவுள்ளவனா? அவன் இவையெல்லாம் உடையன் என்றார் நாரதர்; நேர்மையிலும் பிரபுத்துவத்திலும் அவன் சிறந்தவனா? என்றான் அச்வபதியரசன், உண்

மையில் அவன் இவை யெல்லாமுடையன்; அவன் ஸூர்யன் திடமும் பிரஹஸ்பதியின் ஞானமும், தேவர்களின் தைர்யமும், ஜீவப்ராணிகள் யாவற்றையும் தயவாய்ப்போஷித்து அவற்றுள் எத்தனையும் அலக்ஷ்யம் செய்யாத பூமிதேவியின் பொறுமையும் உடையன் என்றார். “அவன் எல்லா நற்குணங்களையும் உடையவனாயிருக்கின்றானே” என் மகள் அவனைமணக்க ஆக்ஷேபம்பின்னர் என்னை தான் இருக்கின்றது என்று அரசன் கேட்டான். கடைசியாக அவர் “அரசனே! ஸத்யவானுக்கு இப்பூமியில் இன்னும் பன்னிரண்டுமாத வாழ்க்கையேயுள்ளது; ஆதலின் அவன் இன்னுயிர் பன்னிரண்டாவது மாதத்தில் அவனுடலினின்றும் நீங்கி இறந்துபோவான்” என நாரதர்மொழிந்தார்.

அரசன் நாரதர் கூறிய வார்த்தைகளைக்கேட்டு வ்யாகூலம்நிறைந்து “ஓ! ஸாவித்ரீ! என் அருமைப்பெண்ணே உன்னுடைய கணவனாக வேறொருவரை வரி” என்றான். ஆனால் ஸாவித்ரி “என் உள்ளத்தை ஒருதரம் கொள்ளைகொடுத்தபின்பு அதனை மெள்ளக்கள்ளமாகக் கவர்தல் அரிது! அரிது!! மாறிமாறி இரண்டுதரம் அதனை இரண்டுபெயருக்கு அளித்தல் கூடாதாகும். ஒரு நாயகனை ஒரேதடவையில் வரித்துக்கொண்டேன். பிறனொருவனை இனி இச்சித்தல் அறநெறிக்கு வழுக்காகும். மனமும் அதற்கு ஒவ்வாது என்றாள்.

“முன்னஞ்சிலமாதர் மொழிந்திடலா
லென்னெஞ்சிலவன் றனையெண்ணினன்வே
றின்னுங் கொழுநற்பெற வெண்ணுவனோ
மன்னுந் திருமேவிய வண்புயனே.
முன்னாக வரித்த முதற்குரிசில்
தன்னாயு விறந்திடினுங் தகைநா
டொன்னார் கொளினும்மெவனுற்றிடினும்
மென்னாயகனன்னவனென்றனளால்.”

ஸாவித்ரியின் மனப்பற்றையும் உறுதியையுங்கண்ட நாரதமுனிவர் இறுப்பூதடைந்தவராய் ஓ! ஸாவித்ரியே! உனக்கு சர்வமங்களாசீர்வாதமும் செய்கின்றேன்; கடவுளின் வழிகள் அதியற்புதமானவைகளாயிருக்கின்றன. எல்லாம் தெய்வசங்கற்பம்; அவனன்றி யோரணுவும் அசையாது. எல்லாம் ஊழின்படி நடந்தேறும்.

“ஆவதுவிதியெனிலனைத்துமாயிடும்
போவதுவிதியெனிலெவையும் போகுமால்
தேவருக்காயினுந் தீர்க்கத்தக்கதோ
எவருமறியொணாவீசற்கல்லதே!”

ஏ! ஸாவித்திரியே மனம் சஞ்சலப்படாதே! ஸம்பவங்கள் இருட்டும் மப்புமாயிருப்பினும் வானம்வெளுத்து மந்தாரம் நீங்கவே நீங்காது என்று சொல்லக்கூடியதுமில்லை. ஆகவே கன்னிகையே! நின் கருத்துப்படியே கார்யம் நடக்கட்டும், மேல் ஆவனவற்றிற்குக்கடவுளின் கதியே நம்புக என்றார். நாரதமகரிஷி, பின் அச்வபதியரசன் ஆசார்யருடனும், குலகுருக்கள், மந்திரி முதலாயினோருடனும் தியுமற்சேனரென்னும் வயோதிக ஸங்யாசியினிடம் அவருடைய குமாரனைத் தன் மகளுக்கு மணம்செய்விக்கக் கேட்குமாறு சென்றான்.

(இன்னும் வரும்.)

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

உ

சிவமயம்.

நல்லொழுக்கம்.

[ஸ்ரீமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

ஏழாவது அதிகாரம்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

எபிக்டெட்டஸ் (Epictitus) உடைய ஞானவாக்கியங்கள் வருமாறு:—நம் பிறப்பில் நம்முயற்சிகளை நாமேதெரிந்தெடுத்துக்கொள்ளுகிறதில்லை. அவற்றினை நன்குபுரிவதில்மாத்திரம் நம்கடமையானது தங்கியிருக்கின்றது. ஓர் அதிகாரியைப்போல அடிமையானவனும் சுவாதீனமுள்ளவனாயிருக்கிறான். சுவாதீனமானது முக்கியமான தெய்வானுக்கிரகமாயிருக்கின்றது. அஃது ஏனையவனைத்தையும் கீழ்ப்

படுத்துகின்றது. அத்துடன் ஒப்பிடின் மற்றவையனைத்தும் பொருளற்றனவாகின்றன. அது உளதேல் மற்றவை யனைத்தும் அனுவசியமாகின்றன. அஃது இலதேல் ஏனையவை இருத்தல் கூடாது. மனிதர்களுடைய ஆனந்தமானது குருட்டுத்தனமாய்த் துக்கத்துடன் அவர்கள் தேடுகிறவிடத்தில் இன்றென அவர்களுக்குக் கற்பித்தல் வேண்டும். அது பலத்தினாலும் அடையத்தக்கதின்று. ஏனெனின் மைரோ (Myro) வும் அப்பெல்லியஸ் (ofellius) உம் சுகிகளாயிருந்ததில்லை. செல்வத்தினாலும் அன்று. ஏனெனின், கிரீசஸ் (Croesus)சுகியாயிருக்கவில்லை. அதிகாரத்தினாலும் அன்று. ஏனெனில் கன்சல்ஸ் (Consuls)என்ற அதிகாரிகள் சுகிகளாயிருந்ததில்லை. இவையனைத்தும் ஒருங்கேபெறுவதினாலும் ஆனந்தமானது கிடைக்கமாட்டாது. ஏனெனின், நிரோ (nero) வும் சர்தானபாலஸ் (Sardanapalus) உம் அகமெம்நன் (Agamemnon) உம் பெருமூச்செறிந்து அழுது தங்கள் உரோமத்தைப்பிடுங்கி, கஷ்டநஷ்டங்களின் வயப்பட்டுத் தோற்றங்களை நம்பி மோசம்போனார்கள். அது உங்களிடத்தில் தானே இருக்கின்றது. இழிவான பயத்துக்குட்படாமல் உண்டாகிய உண்மையான சுவாதீனத்திலும், பூரணமான தன்னடக்கத்திலும், திருப்தியும் அமைதியுமான திறத்திலும் வறுமை, ஊர்விட்டோடல், பிணி; அதுமட்டோ! மரணதுன்பத்திலும்கூட சமமாயிருத்தலிலும் அது உண்டாகின்றது.

கடமையின் உணர்ச்சியானது ஒரு தைரியசாலிக்குங்கூட ஆதாரசக்தியாயிருக்கின்றது. அது அவனை நேர்மையுடையவனாக்கிப் பலமுள்ளவனாகச் செய்கின்றது. பாம்பி(Pompy)ஆனவர் ஓர் புயற்காற்றில் ரோம் (Rome) க்குக் கப்பல் ஏறுகையில் அவருடைய இஷ்டர்கள், அவருடைய பிராணனுக்குப் பெரிய சேதம் உண்டாகுமென்று சொல்லித் தடுக்க எத்தனித்தபொழுது, “நான் போகவேண்டுவது அவசியமானது உயிருடன இருத்தல் அவசியமன்று.” என்று அவர் கௌரவமாய்க் கூறினார். அவர்செய்யக் கடன்பட்ட சரியான காரியத்தை அபாயம் நேரிடினும் புயலையும் எதிர்த்துச் செய்வர்.

பெரிய உவாஷிங்டன் (Washington) பால் எதிர்பார்க்கத்தக்க வண்ணம், அவருடைய ஜன்மத்தில் முக்யமான பிரேரகசக்தியானது

கடமையின் குணமாயிருந்தது. அது அவருடைய ஒழுக்கத்திற் பிரதானமும் மேலானதுமாகிய அம்சமாயிருந்து, அதற்கு ஒருப்பாட்டையும், ஸ்திரத்தையும், ஊக்கத்தையும் கொடுத்தது. அவர் தன்னுடைய கடமையைப் பரிஷ்காரமாய்க் கண்டபொழுது, அவர் அதைச் சகல அபாயங்களிலும், தளர்ச்சியற்ற சத்தியத்துடன் செய்வாராயினர். அவர் அதைப் பயன்கருதிச் செய்தவரல்லர். மகிமை, கீர்த்தி, கீர்த்தியின் வெகுமானங்களாகிய இவற்றை அவர் நினைத்ததில்லை. ஆனாற் செய்யவேண்டிய சரியான காரியத்தையும் அதனைச்செய்யுஞ் சிறந்த வழியையுந்தான் அவர் கவனிப்பாராயினர்.

ஆகிலும் உவாஷிங்டன்(Washington)ஆனவர் தன்னைப்பற்றி மிகவும் தாழ்ந்த அபிப்பிராயமுடையவராயிருந்தனர். அமெரிக்காவின் சுதேசாபிமானச் சேனையின் சேனாதிபத்யத்தை அவருக்கு நயந்து கொடுத்தபொழுது, அவரை நெருக்கிக்கட்டாயப்படுத்துமளவும் அதனை அங்கீகரிக்க ஐயப்பாடுற்றவராயினர். தன் தேசத்தின் எதிர்காலஸ்திதிக்குக் காரணமாயிருந்த இந்த முக்யமான கடமைக்குத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட கண்யதையை ஆலோசனைச் சபையார்முன், தான் அங்கீகரிக்கையில் உவாஷிங்டன் (Washington) சொன்னதாவது:—“ஏதேனும் துரதிருஷ்டமான சங்கதி சம்பவித்து என் கீர்த்திக்குக் கெடுதல் விளையாவண்ணம் எனக்கு இன்று கொடுத்துக் கண்யப்படுத்தியிருக்கிற உத்தியோகத்திற்குத் தகுதியுள்ளவனாக, என்னை நானே நினைத்துக்கொள்ளவில்லை யென்று மிகவும் உண்மையுடன் அறிவித்துக்கொள்வதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

தன் சேனாதிபத்ய நியமனத்தைப்பற்றித் தன்மனைவிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அவர் கூறியது வருமாறு:—“உன்னையும் சம்சாரத்தையும் விட்டுப்பிரியாமை மட்டுமன்று. இவ்வுத்தியோகம் எனக்குத் தகுதிக்கு மிஞ்சினதாக உணர்ந்து அதைவிட்டு நீங்கிக்கொள்ள என்னாற் கூடியமுயற்சிசெய்து பார்த்திருக்கிறேன். வெளியேறி எழு வருஷம் தங்கியிருந்து வெகுதூரத்திற்குப்பின் எய்தற்பாலதாகிய இன்பத்தினும் உன்னுடன் வீட்டில் ஒருமாதம் கூடியிருந்து ஒருமாதத்தில் அதிகமான உண்மையின்பத்தை நுகருவேன். இந்த உத்

தியோகம் எனக்குக்கிடைத்தது; ஒருவகை விதிவசத்தாலாதலால் நான் இதில் தலையிடுவதானது, ஏதோ ஒரு நல்லகாரியத்தை உத்தேசித்ததாக நம்பிக்கொள்வேன். இந்த உத்தியோக நியமனத்தை மறுப்பதற்கு முற்றிலும் நான் அசக்தனாய்விட்டனன். மறுத்திருந்தால் என் யோக்கியதைக்குக் கௌரதைக் குறைவுவரும்படியான மிகுதியுற்ற நிந்தைகளும் என் இஷ்டர்களுக்கு மனவருத்தமும் உண்டாயிருக்கும். இது உனக்குச் சந்தோஷமாயிருக்கவுங் கூடாது. இருக்கவும் முடியாது. சொந்த மதிப்புக்கு மிகுந்த குறைவை உண்டாக்கியிருக்கவேண்டுமென்பது உறுதி.''

உவாஷிங்டன் (Washington)முதலில் முக்கிய தளகர்த்தராகவும், அப்பால் பிரசிடெண்டு, கடமையினெறியில் தவறாமல் தன் ஜன்ம முழுதும் நேர்மையான ஒழுக்கத்தையே பின்பற்றினவராயிருந்தனர். வெகுஜனப் புகழை அவர் கவனித்ததில்லை. தன் அதிகாரத்திற்கும் சொற்சக்திக்கும் அடிக்கடி அபாயம் விளையத்தக்க நன்மையும் தீமையுமான சம்பவசமாசாரங்களி னடுவே தான்கொண்ட கருத்தை விடாது பற்றுடையவராயிருந்தனர். இவ்வாறு ஒரு சமயத்தில் மிஸ்டர். ஜே (Mr. Jay) என்பவர் கிரேட் பிரிட்டன் (Great-Britain) உடன் ஒப்பந்தம் செய்த உடன்படிக்கையை உறுதிப்படுத்துவதில் தர்க்கம் நிகழுகையில் அதனை ஸ்திரப்படுத்தக்கூடாதென்று உவாஷிங்டன் (Washington) விசேஷமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டனர். ஆனால் அவருடைய கண்யமும், அவர்தேசத்தின்கண்யமும் குறைவுபடத்தக்கதாயிருந்ததால் அங்ஙனஞ்செய்ய உடன்படாராயினர். அந்த உடன்படிக்கைக்கு விரோதமாகப் பெருங்கூக்குரல் உண்டாகி அவர்மீது ஜனங்கள் உள்ளவாறே கல்லெடுத்தெறியுமளவிற்கு வெகுஜன விரோதத்தையடைந்தார். அப்படிக்கிருந்தும் அவ்வுடன்படிக்கையை ஸ்திரப்படுத்துவதே கடமையாகக் கடைப்பிடித்தனர். நாலுபக்கங்களிலுமிருந்து மனுக்கள் ஆக்ஷேபணைகள் வந்தும் அதை நிறைவேறச் செய்தனர். ஆக்ஷேபணைக்காரர்களுக்கு அவர்கொடுத்த மறுமொழி வருமாறு:—“என் தேசத்தார் பலமுறை என்னைப் புகழ்ந்ததற்காக உற்சாகத்துடன் நன்றியறிவுடையவனாயிருக்க உணர்கையில், என் மனச்சாக்ஷியின் உபதேசங்க

ளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதைவிட வேறு வகையில் அதற்குப் பாத்திரனாகமாட்டேன்.”

உவாஷிங்க்டன் (Washington) ஐப்போல, உவெல்லிங்க்டன் (Wellington) உம கடமையென்பதை உப்தேசமொழியாக வுடையவராயிருந்தார். அவரைவிட மற்றியாரும் அதிகமாய் அதற்கிணங்க நடந்திருக்கமுடியாது. இவ்வுலகத்தில் நாம் வசிக்க யோக்யமானது வேறொன்றுமின்று. ஆனால் நாம் அனைவரும் நேரேபோய் நம் கடமையைச் செலுத்தக்கூடும்,” என்று அவர் ஒருக்காற் சொன்னார். கீழ்ப்படிந்து முழுமனதுடன் கடமையைச் செலுத்துவதைக் களிப்புடன் மேற்கொண்டவர் வேறொருவருமில்லை. ஏனென்றால் மனிதர்கள் விசுவாசத்துடன் வேலைபார்த்தாலன்றி மற்றவரைப் புத்திசாலித்தனத்துடன் ஆளுவது கூடாது. புத்திசாலிக்கு உகந்த வாக்கியமானது “நான் ஊழியஞ்செய்கிறேன என்பதும், நின்றுகொண்டு எதிர்பார்ப்பவர்தான் ஊழியஞ் செய்கிறவர்கள்” என்பதுமேயாம்.

ஓர் உத்தியோகஸ்தனை அவன் தகுதிக்குக் குறைந்ததாக நினைத்த அதிகாரத்தைச் செலுத்த நியமித்ததால் அவருக்குண்டாகிய கோபத்தைப்பற்றி, டியூக் (Dufie) பட்டம்பெற்ற உவில்லிங்க்டன் (Wellington) இடம் சொன்னபொழுது அவர் “நான் சேனையின் யுத்தகாரியங்களிற் பிரவிர்த்திக்கையில் பிரிகேட் (Brigade)சொற்ப சேனையின் ஆதிபத்தியத்திலிருந்து ரெஜிமெண்ட் (Regiment) என்னும் பெரியசேனைக்குத் தலைவனாகவும போயிருக்கிறேன. உத்திரவிற்குக் கீழ்ப்படிந்து ஒரு பெரிய சேனையின் தலைமையிலிருந்து பிரிக்கேட் (Brigade) என்னும சொற்பச் சேனையை நடத்தவும் போயிருக்கிறேன், அதுவிஷயத்தில் எனக்குக்கோபமே வந்ததில்லை என்று சொன்னார்.”

(தொடரும்.)

சுக்ரநீதி.

[வடநூன் மொழிபெயர்ப்பு.]

பார்க்கவர் பூர்வதேவர்களால் நமஸ்காரபூர்வகமாகத்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவராய் உலகத்திற்கு ஆதரவாகவும், முத்தொழிலுக்குங்காரணமாகவுமுள்ள கடவுளைவணங்கி அந்தப்பூர்வதேவர்களைப்பார்த்து நீதிகளின் சாரமாயும், நூறு லக்ஷம் சுலோகமுள்ளதாயுமிருக்கின்ற நீதிசாஸ்திரத்தைச் சொன்னார்.

பிறகு பிரமன் உலகத்தின் நன்மையைக்கருதி நூறுலக்ஷமளவையுள்ள நீதிசாஸ்திரத்தின் சாரத்தைச் சுருக்கமாய், உலகவிருத்திக்காக வசிஷ்டர்முதலிய நம்மால் விவகார விரிவாயிருக்கும்படி அற்ப ஆயுள்களான அரசர்களுக்காக கிரியைகளின் சிலவற்றை யறிவிக்கக்கூடிய வேறுசாஸ்திரங்க ளிருக்கச்செய்தே, உலகவாழ்க்கையை நிலைநிறுத்தக்கூடியதாயும், உலக இருப்புக்கு எதுவாயும் தர்மார்த்தகாமங்களை யுண்டுபண்ணுவதோடு மோக்ஷத்தையுங்கொடுக்கக்கூடியதென்று பிரசித்தமாய் நிச்சயிக்கப்பட்டுமுள்ள நீதிசாஸ்திரத்தை யேற்படுத்தினார். ஆகையால், எப்பொழுதும் அரசன் ஊக்கத்துடன் அப்பியாசஞ் செய்யவேண்டும். அதை நன்கு அறிவதனால் அரசன் சத்துருக்களை ஜயிக்கக்கூடியவனாகவும், உலகத்தைச்சந்தோஷப் படுத்துபவனாகவும், நீதிசெலுத்துவதில் சக்தியுள்ளவனாகவு மாகிறான்.

உலகத்தில் சப்தார்த்தங்களின் நிச்சய அறிவுக்கு எப்படி வியாகரண சாத்திரப்பயிற்சி முக்கியகாரணமோ, பிராகிருத பதார்த்தங்களின் அறிவுக்கு நியாயதர்க்கங்கள் எப்படியோ, வேள்வி முதலிய வேற்பாட்டிற்கு மீமாம்சை யெவ்விதமோ, அநித்தியத்தை வேதாந்த சாஸ்திரமெப்படி யுணர்த்துகிறதோ, அவ்விதமிந்த நீதிசாஸ்திரமுந் தங்கள் தங்களுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றக்கூடியது.

ஆனால், அந்தந்தச் சாஸ்திரங்களின், அறிவாற் புத்திக்குச் சாமர்த்தியமுண்டாகுமே யல்லது, அதனால் விவகாரிகளுக்குப் பயனேற்படமாட்டாது.

பின்னும், நீதிசாஸ்திராப்பியாசமில்லாமல் எப்பொழுது மெல்லாவுலக விவகார நிலைமையும் நிலைநிற்காது, எவ்வண்ணம் மனிதர்களின் சரீர இருப்பு ஆகாரமில்லாமல் நிலைக்காதோ அதுபோல. ஆனால் உலகத்தில் யாவரும், எல்லாவெண்ணங்களுக்கும் நீதிசாஸ்திரத்தை யப்பியசிக்கவேண்டியது முக்கிய கடமையாயினும், அரசன் எல்லாவற்றையுங் காப்பாற்றக் கூடியவனாகையாலும், பிரபுவாகையாலும், முக்கியமாய் அப்பியாசஞ் செய்தே தீரவேண்டும். எப்படி நோயாளி யபத்தியத்தினால் வருந்துவனோ அதுபோல் அரசனும் நீதியில்லாமலிருப்பானாகில் சீக்கிரத்தில், இருந்துமில்லாதவன் போலாவான். அரசனுக்கு நல்லபிரஜைகளைக் காப்பாற்றுவதும், துஷ்டப்பிரஜைகளைச் சிக்ஷிப்பது மெப்பொழுதும் நியாயமாகவே ஏற்பட்டுள்ள தர்மம். அரசனுக்கு அநீதியே எப்பொழுதும் பயத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது, சத்துருக்களை விருத்திசெய்யக் கூடியது.

தன் சைன்னியங்கள் மிகவுந் துன்பத்தை யுண்டுபண்ணவுஞ் செய்யும். சுவதந்திரனாக எந்தவரசனிருக்கிறானோ அவன்வருத்தத்தையனுபவிப்பான். தன்வழிச்செல்கின்ற அரசனது சேவையானது கத்தியின் தாளையிற்பழகுவதொப்பாகும். நீதிமானான அரசன் எளிதிலாராதிக்கக்கூடியவன். அநீதியுள்ளவரசன் எப்பொழுது மாராதிக்கக் கூடியவனே யல்லன்; எந்த அரசனிடத்தில், நீதியும் பலமுமுள்ளதோ அவனிடத்தில் லக்ஷ்மியானவள் எல்லாவழியாலும் விருத்தியடைவாள். அரசன் தன்னிராச்சியத்திலுள்ளவர்கள் தன்னாலேவப்படாமலே மிகவும் நன்மையையே தனக்கு நாடக் கூடியவர்களாக எவ்விதமாவார்களோ அவ்வண்ணஞ் செங்கோல் செலுத்தக் கடவன். எந்த அரசனிடத்து அநீதி எப்பொழுது மிருக்கின்றதோ அவனுடைய பலமும் பேதமடைந்துவிடும். அவனது மந்திரி வர்க்கமும் பேதமாய்விடும். அஃது அரசனது ஆளுகைத்திறமைக்குறைவைக் காட்டும். சாஸ்திரவறிவுடன் ஜனங்களுக்குத் திருப்தியுண்டாகும் வண்ணம் அளிப்பவனாகி முன்ஜந்மத்திற் செய்த தவத்தினாலிப்பூமியைக் கைக்கொள்ளுகிறான்.

காலமானது வொழுக்கக்குறைவினால், மழை, குளிர், உஷ்ணமிவைகளின் வேறுபாட்டை யுண்டுபண்ணுகிறது.

இஷ்டம்; அநிஷ்டம், அதிகம், குறைவு இவைகளின் ஆசாரங்களாற் காலம் வேறுபாடு அடைகிறது. அரசன் ஒழுக்கத்தினாலேயே யேவக்கூடியவனாயிருக்கிறான். ஒழுக்கமே காலத்துக்குக்காரணம்.

அரசனுடைய தண்டனைக்குப்பயந்து உலகமானது தன்னுடைய தர்மத்திலொழுகுகின்றது. இவ்வுலகத்தில், எந்த அரசன் தன் தர்மத்தைச் சரியாய் நடத்துவதிலூக்கமுடையவனோ அவனே தேஜோவானாக ஆகின்றான். அரசனுக்குத்தன் தர்மாநுஷ்டானமின்மையாற் சுகமுண்டாவதில்லை, அவனுக்குத்தன்னுடைய தர்மாநுஷ்டானமே முக்கியமான தபசு. எந்த அரசன் துஷ்டநிக்ரஹ, சிஷ்ட பரிபாலன ரூபமான தன் தர்மத்தை விருத்திசெய்கிறானோ அந்த அரசனுக்குத் தேவர்களும் வேலைக்காரர்களாக ஆகின்றார்கள். ஆகையால், மனிதர்கள் பூமியில் வேலைக்காரர்களென்பதற்கோ ஐயமேயில்லை. தர்மத்தினின்றும் வழுவாதஅரசன் பிரஜைகளைப் பயத்தினின்றுங் காப்பாற்றுகின்றான். சுவதர்மத்திலூக்கமுடையவரசனே, தேஜஸ்ஸுக் கிருப்பிடமாகிறான்.

அரசன் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பட்டவனானாலுஞ்சரியே, அல்லது செய்யப்படாதவனானாலுஞ்சரியே, அரசனாகவிருக்குந்தன்மையை யடைந்துவிடும் பக்ஷத்தில், தன்னுடைய புத்தியினாலும், பலத்தினாலுஞ், சூரத்தனத்தினாலும், நீதியாலுமெல்லாப் பிரஜைகளையுந் தினந்தோறுமெப்பொழுதும், தண்டதரனாகவிடைவிடாது பாலனஞ் செய்யக்கடவன். எப்பொழுதும் புத்திசாலியான வரசனுக்கு, அற்பப்பொருளிருந்தாலும் அதுவிருத்தியாகும். அவனுக்குச்சூரத்தனத்தினாலும், நீதியினாலும், பலத்தினாலும், தநங்களாலும், திரியக்குக்களும் சுவாதீனமாகின்றன. சாத்விகமென்றும், ராஜஸமென்றும், தாமஸமென்று மூன்றுவிதமான தபசுள்ளது. அதில், எவ்விதமான தவத்தையரசன் செய்கின்றானோ, அவ்விதமான பலனை யடைகின்றான். எந்தவரசன் தன்னுடைய தர்மத்திலேயே ஊக்கமுடையவனோ, பிரஜைகளைச்சரியாய்க் காப்பாற்றுகிறவனோ, யாகசீலனோ, எல்லாவேள்விகளையும்நடத்திவைக்கின்றவனோ, சத்துருகணங்களைத்தனக்கு வசமாக்குபவனோ, கொடைவள்ளலோ, பொறுமையுடையவ

னோ, சூரனோ, பேரவாவற்றவனோ, விஷயங்களில் விரக்தனோ, சாத்விகனோ, அரசன் பூமியைச்சரியாய் ஆண்டு கடைசியில் மோக்ஷத்தை யடைவன்.

எந்தவரசனிரக்கமற்றவனோ, கொழுப்புடையவனோ, குடிகாரனோ, துன்பப்படுத்துகிறவனோ, சத்தியமில்லாதவனோ, டம்பமுடையவனோ, பேராசையுடையவனோ, விஷயப்பற்றுள்ளவனோ, வஞ்சனையுள்ளவனோ, மறைவாய்க்கெடுதி செய்பவனோ, மனதிலொன்றும் வாக்கிலொன்றுஞ் செய்கையிலொன்றுமாய்க்காட்டுகிறவனோ, கலகஞ்செய்வதிற் பிரியமுள்ளவனோ, நீசரிடத்தன்புவைக்கின்றவனோ, தான் நினைத்தபடிசெய்கிறவனோ, நீதியற்றவனோ, காரியமத்தியிற் கபடத்தைக் காட்டுபவனோ, விபரீதனோ, தாமஸகுணமுள்ளவனோ அப்படிப்பட்ட இழிந்தவரசன்முடிவில் திரியக்காயிருக்குந்தன்மையையுந், தாவரமாயிருக்குந் தன்மையையுமடைவான்.

சாத்விகனான வரசன் தேவாம்சங்களை யநுபவிக்கிறான். தாமஸனான வரசன் அரக்கர்களின் அம்சத்தை யநுபவிக்கிறான். ராஜஸகுணமுடையவன் மானவாம்சத்தை யநுபவிக்கின்றான். ஆகையால், சத்துவகுணத்திலேயே மனதைத் தரித்திருக்கச்செய்யவேண்டும். சத்துவகுணத்தைத் தமோகுணத்தோடு, ஒப்பிடுவதால் மானிடப்பிறவியுண்டாகின்றது. மனிதனெந்தக்குணத்தைக் கைக்கொள்ளுகிறானோ, அந்தக்குணத்திற்குத் தக்கபடி தெய்வத்தினாலேற்படுத்தப்படுகிறான். இவ்விஷயத்தில் நல்லகதியையுங், கெட்டகதியையுமுத்தேசித்துக் கர்மமுங்காரணமாக ஆகின்றது. ஒருவன் சாதியினாற் பிராமணனென்றும், க்ஷத்திரியனென்றும், வைசியனென்றும், சூத்திரனென்றும் இல்லை. குணத்தினாலும் தொழிலினாலுமே ஆகின்றான். எல்லாரும் பிரமனிடத்து நின்றும் பிறந்தவர்களேயல்லது வேறில்லை. ஒருவனுக்குப் பிராமணத்தன்மை பிராமணஜாதியிற் பிறந்தமையினாலே மட்டுமுண்டாவதில்லை.

ஞானகர்மோபாசனைகளாலும், தேவதாராதநங்களாலும், அந்தரிந்திரியங்களையும், பாகியேந்திரியங்களையும் அடக்கியிரக்கமுடையவனாய், எவனாகின்றானோ அவன் குணகர்மங்களாலேயே பிராமணனாகின்றான்.

எவன் லோகரக்ஷணத்திலூக்கமுள்ளவனாகவும், ராஜ்ஜியத்தை வகிக்குஞ் சக்தியுள்ளவனாகவும், பொறுமையுடையவனாகவும், பராக்கிரமமுடையவனாகவும், துஷ்டர்களையடக்கி யாளுபவனாகவுமிருக்கின்றானோ அவனே க்ஷத்திரியனென்று சொல்லப்படுவான்.

எவர்கள் கொள்முதல்செய்து விற்பதிலும், பசுக்களைக்காப்பாற்றுவதிலும், உழவுதொழில் செய்வதிலும் ஊக்கமுடையவர்களோ, பூமியிலவர்கள் வைசியர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

வி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

உ

சிவமயம்.

பெரியபுராண அரும்பத விளக்கம்.

[பழைய எட்டினின்று எடுக்கப்பட்டது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

கலிக்கம்பநாயனார் புராணம்.

(௧.) மேலைத்திசையிலுள்ள பெண்ணாகடம் என்னும் பழைய ஊர் உரிமையான ஒழுக்கத்தில்நின்ற உயர்ந்த பழைய மரபில்மிகும் மனைவாழ்க்கையால் வாழுங்குடிகள் தழைத்துவளரும் தன்மையதாய் வருகின்ற முகில்படியும் மலையையுடைய சோலைப்பக்கத்தே சூழ்ந்த வளத்தையுடைய புறவினது பெருமையை உலகுபெறவிளங்கும்.

(௨.) அற்றைக்கு - மறுமைக்கு.

கலியநாயனார் புராணம்.

(௪.) சாணைதீராத வெயிலணிபன்மணிமுதலானவற்றை விளங்கச் செய்கின்ற தைலவினை.

(சு.) பலகோடியெல்லையையுடைய தனத்து.

(எ.) உயர்த்தப்படும் வினைச்செயலொழிந்து பூமியிலவருடைய இருவினையைப்போல மாட்சிமைத்தாக அழிந்தது.

(அ.) வருகின்ற மரபிலுள்ளோரிடத்தே எண்ணெயைமாறிக் கொணர்ந்தும்.

(கூ.) வட்டமாகிய எந்திரத்தை ஆட்டும் இடத்தில்.

(க0.) செக்குநிறைய எள்ளையிட்டு ஆட்டிப்பக்குவத்தையறிந்து எண்ணெய்பக்கத்தே எழும்படி மிகவருந்தியும், சுற்றிவரும் எருத்தைச்செலுத்தியும்.

(கக.) உவமையில்லாத வீட்டிலுள்ள விற்று எரித்தற்குரிய மிக்கபொருளும் முடிந்ததன்பின்.

(கஉ.) திருவிளக்குப்பணிவழுவக் கனவிலும் முன் அறியாதவர்.

(கங.) படம்பக்கநாயகர்- திருவொற்றியூரிலிருந்தருளுஞ்சுவாமி பெயர்.

(கச.) எண்ணெய்க்கு உடலா - எண்ணெய்க்குமாறாக. உடலல் - மாறுபடல். பிரதியாக என்பது கருத்து.

சத்திநாயனார் புராணம்.

(க.) களமர் - உழவர். கோலொன்றில் - ஒரு செங்கோலால்.

(ங.) வலித்து - இழுத்து.

ஐயடிகள் காடவர்கோனாயனார் புராணம்.

(உ.) சேணிலம் - தூரதேயம்.

(ங.) அரசரும்பணிசெய்ய, வடநூல், தமிழ்நூல், முதலாங் கலைஞானங்கள்பணிசெய்ய.

(௮.) மனத்தில் ஒரு நடுக்கமில்லேம், உலகமீடேற இருண்ட திருக்கண்டத்தையுடைய திருமுதுகுன்றர் தந்தபொன்னை ஆற்றிலே இட்டு.

கணம்புல்லநாயனார் புராணம்.

(௨.) அந்நகரில் அந்தணருக்கு அதிபராய் அளவிறந்த.

(௫.) காயமுயற்சியில் - சரீரமுயற்சியில்,

(௯.) அரிந்த அப்புல்லினைமாட்டி அழகியவிளக்காக எரிப்பார்.

காரிநாயனார் புராணம்.

(௧,) பிராமணர்கள் வதிகின்ற திருக்கடவூரில் வந்தவதரித்து அழகியதமிழ்த்துறையானவற்றைப் பழகிச்சொல்விளங்கிப்பொருள் மறையக் குறையாத்தமிழ்க்கோவையை (காரிக்கோவையை) தம்பெயரால் குலவும்படி முறையால்தொகுத்து உண்டாக்கி.

நின்றசீர் நெடுமாறநாயனார் புராணம்.

(௧.) தடுமாறும்வழியைத் தவமென்று கருதித் தம்முடம்பை வாட்டி ஒழுகும் அவர்வலையிலகப்பட்டு.

(௨.) சொல்லப்படும் வழியைப்பாதுகாத்து இந்திரனிடத்துக் கொண்டபொன்னாரத்தை அணிந்த அழகிய மார்பையுடைய பாண்டியனார் பொலிகின்றார்.

(௩.) பொருந்திய அரசளிப்பாரிடத்தே யுத்தத்தை விரும்பி வந்தெதிர்த்த தூரதேயத்துப் பகையரசரெதிரே திருநெல்வேலியிலுள்ள யுத்தகளத்து.

420

(௪.) படையெடுத்து மாறுபட்டபோர்முனையில் இருசைனியங்களிலும் பொருகின்ற படைஞர்கொன்ற நெடியயானைத்துண்டமும் பாய்கின்ற குதிரையினற்றகுறையும் எதிர்த்துப்போர்செய்கின்ற வீரருடைய கரியதலைமலையும்சேர்ந்த அலையையுடைய இரத்தவெள்ளம் மடுத்தகடலானது முன் னுக்கிரகுமாரரால்வேல்வாங்கியதேயன்றி பின்னரும் வேல்வாங்குமாறுபெருக.

(௫.) வெற்றியையுடைய குதிரையின் களிப்பொலியும் வீரருடைய படைக்கலஒலியும் வியக்கின்ற உகமுடிவுகாலத்தை மேகமுழக்கைப்போல மூள வெற்றிபொருந்திய தொடரையுடைய விலங்கையும் இன்றைக்குத்தாமம் வைக்குமாறு தயங்க.

(௬). முன்பருவத்தே பணிகொண்ட பூதங்களுக்குணவளித்ததேயன்றிப் பின்பேய்களும் இரத்தமடுவிலே குளித்து நிணத்தைத் துய்த்துக் கூத்தாடிப்பேயும் அரியபணியைச்செய்ய உணவை அளித்ததென விளங்க.

வாயிலார்நாயனர்புராணம்.

(௧). நூல் விளங்குகின்ற.

(௨). நெடிய சமுத்திரமானது தன்மாட்டுள்ள திரவியத்தை வைக்கத்தேடப்படும் பெரிய பண்டாரமென்று ஆடுகின்ற பொலிவாகிய கொடிகட்டிய மாளிகையையுடைய அப்பதியில் திரவியத்தை மரக்கலமாகிய செப்பினல் தள்ளும்.

(௩) ஒலிக்கின்ற தெளிந்த திரையையுடைய கானலின் பரப்பினெல்லாத் தோணிசொரிந்த யானையின் கரியகன்றும் முத்தசையுங்கடலிற்படிந்தணைகின்ற மேகமும் நன்மையைக் கொள்கின்ற ஏருமையினல்லதாகும், வேற்றுமை தெரிக்கமுடியா.

(௪). வெண்மையான மாளிகைகளின் சாலைகளில் தங்கியிருக்கின்ற.

(௫). வீதியிடங்களினெல்லாம் திருவிழாவினலங்காரம், பெண்களுடைய கூந்தலினெல்லாம் காளையர்களுடைய தூதாகச் செல்

கின்ற வண்டின்வரிசைகளாம் சுண்ணச்சாந்தால லங்கரிக்கப்பட்ட மாடங்களிலெல்லாம் ஒழியாத அணிநிதிகளாம்.

(௭.) வாயிலாரென்று, பெருமைமிக்க.

முனையடுவார்நாயனார் புராணம்.

(௩.) ஆற்றும்பரிசு - மனமியையும்படி.

கழற்சிங்கநாயனார் புராணம்.

(௧.) பல்லவர்குலமெனினுங் காடவர்குலமெனினும் பொருந்தும்.

(௨.) நாடானது தருமவழியிலே தங்க.

(௩.) சிவபுரி - சிவலோகம்.

(௪.) மலர்திருமுற்றம் - புஷ்பமண்டபம்.

வெள்ளானைச் சருக்கம்.

(௧.) இத்திருத்தொண்டர் பெரியபுராணத்துக்கு முதனூலாயுள்ள திருத்தொண்டத்தொகைக்கு முதல்வராய் இந்நிலவுலகமுய்யத் திருவவதாரஞ்செய்தருளிய நம்பியாகிய தம்பிரான்றோழர் உதயகாலத்துச் செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடைய சேரமான் பெருமாளோடு ஒருசேர.

(௨.) சுந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய செம்பொன்மேனியானது உலகில் மிகுந்த பத்தியாகிய வேரைக்கொண்டு, அன்பாகிய நீரிற்பருத்துவளர்ந்து வடிவையுடைய அழகாக மிகக்கொடிய இருவினையாகிய களைகள் கட்டப்பட்டு எழுந்து கதிர்களைப்பரப்பி அழியாத சிவபோகமும் முதிர்ந்து முறுகிவிளைந்தது.

(ரு.) தெய்வப்பெருமான் - வீதிவிடங்கப்பெருமான்.

(ச.) முல்லைச்செடிகள் செறிந்த கொல்லையில்மான்.

(கசு.) முன்னாளிலே முதலைவாயிற்புக்க புதல்வன் முன்போல வரமீட்டு. பொன்னார்கிழி - பொன்முடிச்சு. பொழிந்தளித்தல் - அள்ளிக்கொடுத்தல்.

(கசூ.) மலையாளதேசத் தெல்லையினுட் புகுத. மேருகிரியிற் புலிக்கொடியை நாட்டிய. அன்றலர்ந்த கெடுதலில்லாத பலகலைஞானங்களில் நாட்டப்பட்ட அமுதத்தையுடைய.

(உ0.) மனம் மகிழுஞ்சேரமான் பெருமாணாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரென்னும் இவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய அழகிய மேனிகள் வேறாமெனினும் ஒன்றாந்தன்மையராய். உதியர் - சேரர்.

(சச.) பெரியதேவர் - நந்திதேவர். வென்றிவானவர்க் கருளிப்பாடென - ஞானவென்றியையுடைய சேரமானுக்கு உள்ளேவர அநுக்கிரகமாயிற்றென்று திருநந்திதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருள. திருத்தொண்டர்பெரியபுராண காடின்னிய சத்தார்த்த நிரூபணம் ஒருவாறு முடிந்தது.

பெரியபுராண அருப்பதவுரை,

முற்றுப்பெற்றது.

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை.

உ

புத்தகக்குறிப்பு.

ஸ்ரீமீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் பிரபந்தத்திரட்டு:—இந்நூற்றாண்டிற் கவிஞர்பெருமானாக நம் நாட்டில் விளங்கிய பிள்ளையவர்களது அருமை பெருமைகளைக் கண்டுகேட்டுங் களிக்காத தமிழ்மக்கள் யாவர்? பிள்ளையவர்களால் இயற்றப்பெற்ற நூல்கள் சிறியவும் பெரியவுமாக எத்தனையோ வழங்குகின்றன. அவர்கள் அவ்வக்காலங்களிற் பாடிய புராணங்களிலே பல அச்சிடப்பட்டுள்ளனவாயினும், பிள்ளையவர்களது சிறு பிரபந்தங்கள் அநேகம் வெளிவந்தனவல்ல. ஸ்ரீ குமரகுருபர முனிவர், சிவப்பிரகாச முனிவர் முதலிய கவிஞர் பெருமக்களது பிரபந்தங்கள் ஒன்றாகத் திரட்டப்பட்டு வெளிவந்திருத்தல் போலவே, பிள்ளையவர்களது பிரபந்தத்திரட்டும் வெளிவருதல் விருப்பத்தக்கதன்றோ. இப்போது, அவ்விருப்பம் நிறைவேறுமாறு மேற்கூறிய தலைப்பெயருடன் பிள்ளையவர்களது அரும்பெறன் மாணாக்கர்களாய் தமிழ்நாட்டுக்குத் திலதம்போல் விளங்கும் மஹாமஹோபாத்தியாயர் பிரம்மஸ்ரீ வே. சாமிநாதையரவர்களால் திரட்டப்பெற்று வெளியிடப்பட்டிருத்தல், தமிழகத்துக்குப் பெருமகிழ்வளிக்கத் தக்கதென்பது திண்ணம். பிள்ளையவர்களால் அவ்வக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட பிரபந்தங்களிலே, பதிகங்கள் (௫) பிள்ளைத்தமிழ்கள் (௮,) கலம்பகங்கள் (௨,) உலா (௧,) அந்தாதிகள் (௧௧,) மாலைகள் (௭,) நெஞ்சுவிடுதூது (௧,) கோவை (௧.) குமரகுருபரர்சரிதம், பூர்த்தியாகாப் புராணப்பகுதிகள், சிறப்புப்பாயிரங்கள் முதலாகச் சிறுநூல்கள் நாற்பது இப்புத்தகத்தில் முறையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் அருமை பெருமைகளைப்பற்றி பிள்ளையவர்கள் புகழ்பரவிக்கிடக்கும் தமிழகத்துக்குப் புதியதாக உரைக்கத்தக்கதொன்றுமில்லை. இப் பிரபந்தத்திரட்டை, ஐயரவர்கள், செந்தமிழ்க் கருணைவள்ளலாய்க், கல்வியறிவொழுக்கங்கள் நிரம்பி விளங்கிய-திருவாவடுதுறை யாதீனகர்த்தர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்களது ஞாபகசின்னமாக்கி, உருக்கமும் இனிமையும் வாய்ந்த உரிமையுரையுடன் வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். இத்தகைய

பிரபந்தத்திரட்டு, தமிழ்மக்களது அவாக்களுளொன்றைப் பூர்த்தி செய்து நிற்றலால், இதனை உபகரித்த ஐயரவர்கட்கு நம்மவர் புதுக் கடமை செலுத்தற்குரியராவர். இப்பிரபந்தத் திரட்டுப்பதிப்பு, உயர்ந்த காகிதத்தில் 724-பக்கங்கள் கொண்டு மிக அழகான கட்டிடத்துடன் சிறக்கின்றது. விலை ரூ 2—8—0.

தமிழ்ப்பெயரகராதி:—தமிழ் நாட்டில் இப்போது வழங்கும் அகராதிகளினும் பெரியதாகச் சென்னையில் சமீபத்தில் வெளியிடப்பெற்ற "தமிழ்ப்பெயரகராதி"யைக்கண்டு களிப்புற்றேம். இது, முன் வெளிப்போந்த அகராதிகளிலும் அதிகச்சொற்களுடையதாயிருத்தலோடு பல பொருள்கட்குச் சித்திரப்படங்கள் அமைக்கப்பெற்றுந் திகழ்கின்றது." பழைய அகராதிகளிற் காணப்படும் பதங்கட்குமேல், 10341 புதியபதங்கள்" இவ்வகராதியிற் சேர்க்கப்பட்டும், உயர்ந்தகாகிதத்தில் 1720-பக்கங்களில் அமைக்கப்பெற்றும் மிகச்சிறந்த கட்டடம் வாய்க்கப்பெற்றும் மிக மிளிர்கின்றது. இவ்வகராதியின் அமைப்பை நோக்கும்போது, "ஆங்கில பதிப்புக்கள் போலத் தமிழ்நூல்கள் அழகுதக அச்சிடப்படுதல் அரிது" என்ற குறையை ஒருபடியாக இது நீக்கவல்லது என்பதும், தமிழ்மக்கள், முன்பு பெரிதும் அலங்காரந் தரக்கூடியதென்பதும் நன்கு விளங்கும். இத்தகைய சிறந்த மாதிரியில், ஓர் அகராதியைத் தமிழ்நாட்டாருக்குதவியவர் சென்னை ஸ்ரீமாந்: P. **இராமநாதமுதலியாரவர்கள்**, B. A., M. R. A. S., இவர்கட்கு, தமிழகம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளதென்பதில் ஐயமில்லை. இதன் விலை ரூ. 10. இப்புத்தகம் சென்னை ஹிக்கின்பாதம் கம்பெனியிலும் பிறவிடங்களிலும் பெறத்தக்கது.

ஸ்ரீ இராமாயண வினாவிடை:—சென்னையைச்சார்ந்த மைலாப்பூர் ஜெனரல் ஸப்ளைஸ் கம்பெனியாரால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஸ்ரீ இராமாயணவினாவிடையின் மூன்றாம்பதிப்புப் பிரதியொன்று எமது பார்வைக்கு வந்துளது. இந்நூல், ஸ்ரீ வான்மீகிபகவான் அருளிச்செய்த இராமாயணம் ஸப்தகாண்டங்களையும் பாலர்களும் பிறர்களும் எளிதினறிந்துய்யுமாறு வினாவிடை ரூபமாக மைலாப்பூர் S. P. G. ஹைஸ்கூல் முதலுதவிப்போதகர் ஸ்ரீமத் ஆ. ஸி. கஸ்தூரி **ரெங்கையரவர்கள்** B. A. L. T., யால் எழுதப்பட்டது. நம் சிறுவர்க

ளது நல்லொழுக்கத்தையும், பிற உயர்ந்த குணவிசேடங்களையும் பெருகச்செய்வதற்கு, ஸ்ரீ ராமசரிதத்தை அவர்கட்குப் புகட்டுவதினும் சிறந்த முயற்சி வேறு யாது? இங்ஙனஞ் செய்யும் முயற்சியில் இவ்வினாவிடையானது, அன்னோர்க்கு இராமசரிதாமிர்தத்தை ஊட்டுஞ் சிறந்த கருவியென்றே கூறலாம். ஏனெனிற், சிறுவர்க்கேற்ற விதமாக ராமசரிதங்களையும் தர்மங்களையும் எளியநடையில் இந்நூல் விளக்கிச்செல்கின்றது. இப்புத்தகத்தினிடையிடையே சுதா சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற அழகிய சித்திரபடங்கள் அமைக்கப்பெற்றிருப்பது இந்நூலின் அழகைச் சிறப்பிக்கின்றது. இவ்வாறு சிறந்த மாதிரியில் இந்நூலை எழுதி வெளியிட்டவர்களுக்கு நம்மவர் பெரிதும் நன்றியறிதற்பாலர். இதன் விலை ரூ 1.

திருநெல்வேலிப் புராணவசனம்:— இப்பெயர்கொண்ட நூல், ஸ்ரீ நெல்லையப்பக் கவிராயரவர்களால் செய்யுள்ரூபமாக முன்பு அமைக்கப்பெற்ற பெரியதொரு புராணத்தை, யாவரும் படித்துணருமாறு, நடைப்படுத்தப்பெற்றதாம். இப்புராணத்திற் கூறப்படும் சரிதங்கள் மிகப்பலவாதலால், நம்மவர் அப்பெருநூலைக்கொண்டவற்றைத் தெரிந்துகொள்வதினும் எளிதில் இவ்வசனத்தால் அறிந்துகொள்ளலாம். இப்புராணத்தின் நடை இனிமைவாய்ந்தது. இதனுடன், அச்சு கட்டட முதலியவும் நன்கமைக்கப்பட்டுள்ளன. இப்புத்தகம் மதுரை “ஸ்ரீ சிவஞானதீபசபை’’க் காரியதரிசி ஸ்ரீமத்-ம. அழகர்சாமி பிள்ளையவர்களால் இயற்றப்பெற்றதாம்.

ஸ்ரீபகவதநுகீதை:—குருக்ஷேத்திரத்தில் நடந்தபாரதப் போரிடையிலே கண்ணபிரானால், அருச்சுனற்கு உபதேசிக்கப்பட்ட கீதாசாஸ்திரத்தின் அருமை பெருமைகள் ஏறக்குறைய உலகமுழுதும் நன்கறிந்தவை. அப்போரில் வெற்றிபெற்றுப் பாண்டவர் நாடாண்டு வாழுங்காலத்தில், அவருடன் மகிழ்ந்துவந்த பகவான் பின் துவாரகை செல்ல விடைபெறும்போது, அருச்சுனன், அவர் திருவடிகளை வணங்கி “பகவானே! தேவரீர் யுத்தகாலத்தில் உபதேசித்த கீதார்த்தங்கள், அப்போது மைந்தர் முதலியோர் மரணத்தால் மறந்துபோயின. அவற்றை மற்றும் ஒருமுறை திரும்ப உபதேசித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, பகவானும் இவ்வநுகீதையை அவற்குபதே

சித்ததாக, ஸ்ரீ மகாபாரதம் அசுவமேதபர்வத்துக்காணப்படுவதென்பர். இது, முப்பத்தாறு அத்தியாயங்களுடையது. இந்நூலின் விஷயங்களின்னவையென்பது, மேற்கூறிய சரித்திரமே நன்குவிளக்கும். இவ்வுயர்ந்த ஞானசாஸ்திரத்தை திருவிசைநல்லூர்-பௌராணிகர் ஸ்ரீமத்-சிங்நயநாயக்கரவர்கள் 665-விருத்தங்களாற் பாடி இப்போது வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் வாக்கு எளிதாயுள்ளமையால், யாவர்க்கும் விளங்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. இந்நூல், சென்னை, இந்து தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத்-வடிவேலு செட்டியாரவர்களாற் பார்வையிடப்பெற்றது. இதன் விலை ரூ 1.

இயற்கையறிவு:—தாவரசம்பந்தமாகச் சிறுவர் தெரிந்துகொள்ளற்குரிய விஷயங்களை விளக்கும் இச்சிறுநூலை இயற்றியவர், சென்னைப்பாடசாலை ஸப் அஸிஸ்டண்டு இன்ஸ்பெக்டர் ஸ்ரீமத்-என். சுவாமிநாத ஐயரவர்கள். நம் சிறுவர்கள் இயற்கைச் சம்பவங்களைக் கூர்ந்து கவனிப்பது குறைவாயிருப்பதை நிவர்த்திக்கவேண்டி, "இயற்கையறிவு சம்பந்தமாகத் தாவரநூலும் தோட்டவேலையும் எலிமெண்டரிப் பாடசாலைகளிற் கற்குமுறை"யை, சிறுவருணரும்வகையில் இப்புத்தகம் அமைக்கப்பட்டது. இதனில், மாணாக்கர்க்கு இத்தகைய அறிவைப் புகட்டுதற்குரிய வழிகளைப் பற்பல படங்களுடன் சுருங்க விளங்க எழுதியிருப்பது, ஐயரவர்களது போதனைத்திறமையைக் குறிப்பதாம். இவர்கள் கூறுமாறு, எலிமெண்டரிப்பாடசாலை உபாத்தியாயர்கள் செய்விப்பராயின், அதனால் சிறுவரது அறிவு பெருகத்தடையில்லை. டிப்டி கலெக்டர் ஸ்ரீமாந்-தர்மரங்க்ராஜா அவர்கள் இந்நூலின் உபயோகத்தைப்பற்றி முகவுரையில் காரணங்காட்டி எழுதியிருப்பதே இதன் பெருமைக்குத்தக்க சாக்ஷியாம். இத்தகைய மாதிரியில் நூலெழுதி உதவிய ஐயரவர்கட்கு நம்மவர் மிகவும் கடமைப்பட்டவராவர். இதன் விலை ரூ 1. இது, சென்னை சின்னத் தம்பித் தெரு, 35-நிம்பர் குமாரசுவாமி அன்டு ஸன்ஸ்—இடம் பெறத்தக்கது.

பத்திராசிரியர்.